

Agronomijos mokslo istorijos puslapiai

Agronomijos mokslinių mokyklų Lietuvoje identifikavimas. 4. Socialinės mokslininkų grupės 1946–2003 m.

Algirdas Juozas MOTUZAS

*Aleksandro Stulginskio universitetas,
Studentų g. 11, LT-53361 Akademija, Kauno r.
El. paštas algirdas.motuzas@asu.lt*

Šiuo straipsniu baigiame pristatyti mūsų surinktus agronomijos mokslinių mokyklų Lietuvoje identifikavimo mokslometrinius duomenis. Jo tęstiniame priede baigiamas skelbti sąrašas agronomijos studijų krypties mokslų daktaro (habilituoto daktaro) bei mokslų kandidato (daktaro) disertacijų, apgintų 1946–2003 m. Remdamiesi šiais duomenimis bandysime atskleisti socialines mokslininkų grupes, kurių veikla mokslotyroje grindžiamas mokslinės mokyklos konstatavimas, arba neabejotinas buvimas. Nuoširdžiai dėkojame vyresniosios kartos mokslininkams, atsiliesiems ir įvertinusiems žurnalo ankstesniuose numeriuose skelbtus mokslometrinius duomenis, žodžiu ar raštu pateikusiems vertingų patikslinimų ir pasiūlymų.

Manome, sektina Lietuvos chemikų mokslo struktūrizacijos samprata, kai mokslotyroje taikomas socialinis-komunikacinis modelis papildomas socialinių mokslininkų grupių samprata ir žiniomis apie jas (Railienė, 2002). Perduodami žinias vieni kitiems mokslininkai užmezga ryšius, buriasi į suinteresuotų tyrėjų grupes. Mūsų stebėjimais, agronomijos studijų krypties mokslometriniais tyrimams Lietuvoje turbūt priimtinausias Jungtinių Amerikos Valstijų sociologo N. Malinco siūlomas socialinių mokslininkų grupių būrimasis trimis etapais (Malints, 1980). Pirmajame etape (arba „normos studijoje“) su-

siburia menkai organizuoti mokslininkai, pabirę skirtingose mokslo ir studijų institucijose. Ryšiai „mokytojas–mokinys“ labai silpni, konkrečių klausimų sprendimas menkai derinamas. Antrajame etape (arba „tinklo studijoje“) vieno ar kelių mokslininkų dėmesį atkreipia žymus atradimas, nauja idėja. Susiburia vienminčių mokslininkų grupė, jos nariai bendrauja formaliai, atsiranda ryšiai „mokytojas–mokinys“. Trečiajame etape (arba „sutelktos mokslininkų grupės studijoje“) mokslinė komunikacija atsiranda pačioje grupėje, kai vienoje ar keliose mokslo institucijose apie iškiliausius mokslo autoritetus telkiasi mokinių ar kolegų grupelės. Sutelktą mokslininkų grupę sudaro trys ar daugiau profesionalų, turinčių mokslų daktaro laipsnį, keli aspirantai (doktorantai). Jų santykiai grindžiami „kolegiškais“, „mokytojas–mokinys“ ryšiais. Tolesnėje mokslinės veiklos struktūrizacijoje socialinė mokslininkų grupė gali išaugti į mokslinę mokyklą.

Mokslinė mokykla – neformalus mokslininkų kolektyvas, sutelktas žymaus mokslininko, mokslinės krypties pradininko ir vienijamas bendrų tyrimo tikslų, principų, idėjų ir metodų. Neretai ji suprantama kaip viena iš mokslinės veiklos organizavimo formų. Mokslinės mokyklos įkūrėjas turi būti ne tik žymus mokslininkas, bet ir stiprios valios, atsidavęs mokslui žmogus; taurios sielos, negailintis jaunimui nei savo laiko, nei

dvasinių pastangų, gebantis ne tik mokyti, bet ir pats mokytis iš savo mokinių. Mokslinę mokyklą sudaro: grupės branduolys – trys ar daugiau mokslų daktarų (habilituotų daktarų), išugdytų grupės vadovo (mokyklos lyderio) mokslų daktaro (habilituoto daktaro), savo darbais remiančių jo ir vienas kito mokslinius tikslus; mokslų daktarai (habilituoti daktarai), vadovaujami grupės vadovo ar bet kurio jos mokslų daktaro (habilituoto daktaro), išimtiniais atvejais – profesoriaus, mokslų kandidato (daktaro); marginalieji nariai, turintys mokslinį laipsnį ir bendrus tyrimo tikslus bei interesus su mokslinės mokyklos lyderiu. Ryšiai „mokytojas–mokinys“ ir mokslinės mokyklos struktūra nustatoma dviem lygiais: 1) disertacijos vadovas–disertantas ir 2) mokytojo idėjos, tyrimo metodai perteikiami, identifikuojami mokytojo darbų citavimu mokinių publikacijose. Kolegiški ryšiai tarp mokytojo ir mokinių identifikuojami jų bendromis publikacijomis. Mokslinės mokyklos identifikavime verta taikyti ir loginį-dalykinį bei socialinį-psichologinį modelius. Tiriama dažniausiai tradiciniu istoriniu metodu, kad būtų įvertinti ne tik jau pasiekti moksliniai tyrimų rezultatai, bet ir jų poveikis visuomenės raidai ateityje (Voverienė, 2013).

Mėginame pagal gausumą identifikuoti 65 agronomijos studijų krypties socialines mokslininkų grupes, dirbusias 1946–2003 metais (Motuzas, 2016, 2017). Šiuose straipsniuose ir dabar po grupės narių skaičiaus nurodytos datos žymi pirmosios ir paskutinės grupėje parengtos disertacijos gynimo metus, po disertanto pavardės yra nurodyti disertacijos gynimo metai.

Gausiausia narių skaičiumi buvo **B. Baginsko** (1903–1991) suburta socialinė mokslininkų grupė, kurią sudarė 34 disertantai (1956–1986). Nuo 1971 m. B. Baginskas – ž. ū. m. daktaras (habilituotas daktaras). 1929 m. baigė Žemės ūkio akademią Dotnuvoje (diplomuotas agronomas), joje 1944 m. apgynė mokslų daktaro disertaciją apie Lietuvos miškų dirvožemius. Sovietmečiu jos nepripažino, tad 1948 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie Mažeikių rajono dirvožemius, darbo vadovas – prof. V. Ruokis. Visus kūrybinio gyvenimo metus dirbo Žemės ūkio akademijoje (ŽŪA); Lietuvos žemės ūkio akademijoje (LŽŪA), nuo 1945 m. – docentas, nuo 1972 m. – profesorius. 1943–1944 ir 1947–1951 m. – Agrochemijos, 1963–1977 m. – Dirvo-

tyros ir agrochemijos katedros vedėjas. 1961 m. įsteigė ir 30 metų vadovavo agrochemijos (dirvožemio ir augalų tręšimo) Probleminei mikroelementų tyrimo laboratorijai. Su mokiniais ištyrė mikroelementų reikšmę žemės ūkio augalų derlingumui, kiekį Lietuvos dirvožemiuose, parengė 12 jų žemėlapių. Nustatė optimalias mikroelementų trąšų dozes migliniams, pupiniams, šakniavaisiniams augalams, pašarinėms žolėms. Kartu su kitais parašė tris monografijas, vadovėlių „Agrochemija“ (1984), kitų knygų. B. Baginskas parengė šiuos mokslų kandidatus (daktarus): A. Zali-Zalanską (1956), V. Miliauską (1957), E. Andrijauskaitę-Valmienę (1958), I. Stanislavičiūtę (1961), J. Narkevičių (1962), A. Antanaitį (1965), J. Komparską (1965), A. Žemaitį (1966), V. Navasaitienę (1967), R. Kazalupskienę (1967), R. Špoką (1968), E. Jučienę (1968), J. Kučinską (1969), V. Juraitį (1969), V. Mickuviene (1970), R. Baliutavičienę (1970), V. Žemaitienę (1970), I. Milešienę (1971), S. Gegužį (1971), Z. Gegužienę (1973), R. Martinaitytę (1973), J. Eidukevičių (1974), A. Jankų (1975), J. A. Šležį (1975), S. Stonienę (1975), K. Vilkonį (1977), V. Matulionį (1977; vadovavo kartu su A. Šiuliausku), J. Grybauską (1977), R. Talalą (1979), Č. Bobiną (1980; vadovavo kartu su M. Baranauskiene), R. Antanaitienę (1980), J. Šeštakauską (1983), E. Venskutoniene (1985) ir V. Venskutonį (1986). Iš jų neišaugo nei vieno mokslų daktaro (habilituoto daktaro). B. Baginskas buvo dviejų disertantų antrasis vadovas: V. Knašio (1971) ir E. Z. Gegužienės (1973), 2003 m. apie jo gyvenimą ir darbus išleidome monografiją (sudarytojas ir bendraautoris A. J. Motuzas).

J. Kriščiūno (1888–1973) išugdyti 32 žemės ūkio mokslų kandidatai (daktarai) disertacijas apgynė 1950–1972 m. J. Kriščiūnas 1908–1913 m. studijavo agronomiją Sankt-Peterburgo universiteto Fizikos-matematikos fakulteto, Gamtos skyriaus Agronomijos grupėje. 1925–1941 ir 1944–1973 m. dėstė ŽŪA; LŽŪA, nuo 1927 m. – docentas, nuo 1940 m. – ž. ū. m. garbės daktaras, profesorius. 1953 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie Rytų Lietuvos jaurinius šilainius dirvožemius, darbo vadovas – prof. V. Ruokis. Vadovavo Augalininkystės ir Žemdirbystės katedroms. J. Kriščiūnas – pripažintas daugelio žemės ūkio kultūros kėlimo ir agronominės literatūros Lietuvoje

pradininkas, jaunųjų mokslininkų rengėjas. Parašė fundamentinius „Bitininkystės“ (4 leidimai) ir „Augalininkystės“ vadovėlius. Dar iki ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertacijos gynimo parengė tris mokslų kandidatus (daktarus): K. Ženauską (1950), G. Matiukaitę-Neniškienę (1951) ir K. Jasiūną (1952). 1953 m. su vadovu disertacijas gynė V. Venskutonis, A. Tindžiulis ir J. Bulavas. Nuo 1954 m. ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertacijos gynė: J. Balžekas (1954), K. Dereškevičius (1954), M. Mickis (1954), P. Paurazas (1955), A. Maklenburgas (1955), A. Petkevičius (1955), L. Kadžiulis (1955), K. Leistrumas (1956), S. Piskarskas (1956), V. Budvytienė (1958), J. Gražys (1958), S. Šešelgienė (1959). J. Tyla (1961), R. Žulienė (1962), A. Šimkevičius (1962), A. Duchanauskas (1963), P. A. Lazauskas (1963), S. Krikščiukas (1964), B. Karalius (1964), A. Skirkevičius (1965), A. Jakštaitė (1965), U. Čapienė (1966), J. V. Straigis (1967), G. Aniulytė (1967), O. Gasparavičiūtė (1969) ir T. Z. Baliūnevičiūtė (1972; vadovavo kartu su P. A. Lazausku). J. Kriščiūno pedagoginėje veikloje galima išskirti bitininkystės ir augalininkystės socialines mokslininkų grupes. Iš jo parengtų ž. ū. m. kandidatų (daktarų) išaugo 11 mokslų daktarų (habilituotų daktarų), arba 34,3 proc. visų jo disertantų, jie išugdė keturis mokslų daktarus (habilituotus daktarus) ir 80 mokslų kandidatų (daktarų). Pagal šiuos ir kitus mokslometrinius rodiklius galima įvardyti prof. Jono Kriščiūno mokslinę mokyklą. Ji dar gyvuoja: mokykloje iškilusios prof. habil. dr. R. Žulienės mokinys prof. dr. K. Romanekas po 2003 m. išugdė du mokslų daktarus ir vadovauja kitiems doktorantams. 1946 m. J. Kriščiūnas buvo išrinktas Lietuvos SSR mokslų akademijos (Lietuvos SSR MA) tikruoju nariu, akademiku, 1948 m. – Sąjunginės ž. ū. m. akademijos tikruoju nariu, akademiku. Lietuvos MA teikiama vardinė J. Kriščiūno premija, 1979 m. apie profesorių ir jo darbus išleista monografija (sudarytojas ir bendraautoris P. Vasinauskas).

J. Monstvilaitės (1919–2004) suburtoje socialinėje mokslininkų grupėje (1963–1994) buvo 27 disertantai. J. Monstvilaitė – biologė, 1947 m. baigusi Vilniaus valstybinį pedagoginį institutą. Mokslinį darbą pradėjo 1953 m. Lietuvos SSR MA Žemdirbystės ir dirvožemio institute, vėliau tęsė Lietuvos žemdirbystės mokslinio tyrimo institute; Lietuvos žemdirbystės institute ir jo Vokės

filiale. Įsteigė ir 1958–1991 m. vadovavo Herbicidų laboratorijai. Biologijos mokslų daktarė (habilituota daktarė, 1967), profesorė (1969) subūrė herbologijos šakos socialinę mokslininkų grupę (1963–1994), kuri tyrė piktžolių botaninę sudėtį ir jų naikavimo būdus cheminėmis ir mechaninėmis priemonėmis. Viena ir su bendraautoriais parašė penkias herbologijos tematika knygas. Pirmoji jos disertantė – I. Puzinaitė (1963), kiti disertantai: V. Jankauskas (1967, vadovavo kartu su B. Labanausku), V. Mikaliūnienė (1968), A. Šalna (1971), A. Rapkevičienė (1971), S. Čiuberkis (1972), O. Kazlauskienė (1972, vadovavo kartu su J. Puodžiukynu), P. Tomkevičius (1972), A. A. Sruoga (1973), V. S. Grinius (1974), B. Melamed (1974, vadovavo kartu su I. Kavoliūnaite), P. Baleliūnas (1975, vadovavo kartu su M. Baranauskiene), A. Pekarskas (1977), S. M. Švedienė (1977), J. Budrikis (1978), A. Jarumbauskas (1978, vadovavo kartu su V. Knašiu), J. Mačys (1980), G. Tyla (1980), A. J. Aleksynas (1980), J. Kaunas (1983), A. Marcinkevičius (1984), D. Zinkevičiūtė (1985), J. Jagminas (1989, vadovavo kartu su S. Čiuberkiu), I. Kinderienė (1990), I. Deveikytė (1992, vadovavo kartu su J. Povilaičiu), A. Baniūnienė (1992) ir I. Petrovienė (1994). Du J. Monstvilaitės išugdyti mokslų kandidatai (daktarai) vėliau parengė ir apgynė antrojo laipsnio disertacijas. Vienas iš jų išugdė vieną mokslų daktarą. 2007 m. apie profesorę ir jos darbus herbologijos tyrimų srityje išleista monografija (sudarytojai ir bendraautorai S. Čiuberkis ir I. Kavoliūnaite).

A. Stancevičiaus (1920–2007) vadovaujamoje socialinėje mokslininkų grupėje (1966–2002) buvo 25 disertantai. A. Stancevičius – agronomas ir botanikas, 1943 m. baigė Žemės ūkio akademiją Dotnuvoje, 1947–2004 m. dėstė LŽŪA; LŽŪU, 25 metus vadovavo Žemdirbystės katedrai; profesorius (1990); nuo 2004 m. – profesorius emeritas. Mokslinių tyrimų sritys – žemdirbystė, herbologija, agrofytocenologija. Agrofytocenologijos Lietuvoje pradininkas. 1958 m. be mokslinio vadovo parengė ir apgynė žemės ūkio mokslų kandidato (daktaro) disertaciją „Lietuvos TSR pasėlių augalija, jos reikšmė agronominei dirvožemio charakteristikai ir kovos su piktžolėmis organizavimui“. Jo suburta socialinė mokslininkų grupė tyrinėjo žemdirbystės sistemas, sėjomainų projektavimą, pasėlio piktžolėtumo mažinimą, segetalinės augalijos struktūrą. Sudarė pirmąją pasėlių bendrijų

klasifikaciją, pasiūlė naują, ekonomiškąsnių pūdyimų sluoksninio dirbimo būdą daugiamečiams piktžolėms naikinti, parengė mokslinius pagrindus racionaliū ūkio sėjomainų sistemai sudaryti. Vienas ir su kitais parašė penkias herbologijos ir žemdirbystės monografijas, penkias studijų priemones. Disertantai: I. Kavoliūnaitė (1966), J. Petrusis (1966), A. Magyla (1967), J. Arvasas (1969), J. Kemėsius (1969), A. Girkutė (1969), V. Gikys (1971), E. Pranaitienė (1971), S. Švagždys (1971), N. Špokienė (1971), K. V. Gudynas (1973), I. Lamsodienė (1973, vadovavo kartu su J. Grašiu), M. Juknevičius (1975), L. Navardauskienė (1975), A. Stanislavičiūtė (1979), G. Staugaitis (1980), K. Katutis (1983, vadovavo kartu su J. Juškausku), S. Bernotas (1985), S. Raudonius (1985), V. Rašomavičius (1988), R. Velička (1993), V. Bogužas, 1993), A. Gavenauskas (1998), D. Jodaugienė (2002) ir R. Pupalienė (2004). A. Stancevičius buvo disertantės I. Lamsodienės (1973) antrasis vadovas. Su jauniaisiais mokslininkais dirbo labai intensyviai: 1969 m. apgintos trys, 1971 m. – keturios disertacijos. Keturi A. Stancevičiaus išugdyti mokslų kandidatai (daktarai) vėliau parengė ir apgynė antrojo laipsnio disertacijas. Mūsų tyrimų laikotarpiu jie išugdė du mokslų kandidatus (daktarus) ir vieną mokslų daktarą. Pagal šiuos ir kitus mokslometrinius rodiklius galima įvardyti prof. Antano Stancevičiaus mokslinę mokyklą. Ji dar gyvuoja: dviejų profesorių, habilituotų daktarų parengti mokslų daktarai gynė disertacijas jau po 2003 m.: prof. R. Veličkos penki doktorantai 2005–2014 m. ir prof. G. Staugaičio šeši doktorantai 2008–2016 m. Du A. Stancevičiaus išugdyti mokslų kandidatai (daktarai) tebetęsia mokytojo mokslinės mokyklos darbus: prof. dr. V. Bogužas 2003–2009 m. parengė tris, doc. dr. D. Jodaugienė 2011–2013 m. du mokslų daktarus. A. Stancevičius kartu su kitais apdovanotas respublikine premija už veikalą „Lietuvos TSR flora“, 2010 m. apie profesorių ir jo darbus išleista monografija (autorius A. J. Motuzas).

A. Tindžiulis (1922–1987) socialinėje mokslininkų grupėje (1966–1992) buvo 19 disertantų. A. Tindžiulis – mokslinis agronomas, 1947 m. baigė Lietuvos žemės ūkio akademiją. 1951–1956 m. – Dotnuvos bandymų stoties mokslo darbuotojas; 1953–1956 m. – direktorius; 1956–1987 m. – Lietuvos žemdirbystės mokslinio tyrimo instituto Žemdirbystės skyriaus vedėjas;

1972 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie žemės dirbimo teoriją ir praktiką, pirmasis Lietuvoje pradėjo tirti dirvožemio fizikines savybes, nuo 1976 m. – profesorius. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo žemės dirbimo būdų sąsajas su augalų sėjomainomis, tręšimu, pasėlio piktžolėtumu. Disertantai: A. Zimkuvienė (1966), Z. Ribokaitė (1967), B. Gedvilas (1967), S. V. Poškutė (1968), G. Marčiauskienė (1971, vadovavo kartu su I. Adomavičiūte), J. A. Vyšniauskas (1972), A. K. Plesevičienė (1972, vadovavo kartu su J. Povilaičiu), V. Mašauskas (1973), E. Lukošūnienė (1973), Z. Banevičienė (1973, vadovavo kartu su A. Merkiu), V. Petraitenė (1974, vadovavo kartu su K. Plesevičiumi), E. Mališauskienė (1974), E. Jovaišienė (1975), P. Lenkšaitė (1975), M. Vizgirda (1975), V. Kupčinskas (1975, vadovavo kartu su M. Arlausku), P. Bertulis (1984), D. Šimanskaitė (1985), S. Bučas (1966, vadovavo kartu su A. Zimkuviene). A. Tindžiulis buvo disertantės Z. Banevičienės (1973) antrasis vadovas. Su jauniaisiais mokslininkais dirbo labai intensyviai: 1973 m. apgintos trys, 1975 m. – keturios disertacijos. Viena A. Tindžiulio išugdyta mokslų kandidatė (daktarė) vėliau parengė ir apgynė habilitacijos disertaciją, ji neišugdė mokslų daktaro. 1981 m. už monografiją „Žemės dirbimas“ A. Tindžiulis apdovanotas Respublikine premija.

J. Lazausko (1931–2010) socialinėje mokslininkų grupėje (1966–1992) buvo 17 disertantų. J. Lazauskas – mokslinis agronomas, 1958 m. baigė Lietuvos žemės ūkio akademiją. 1958–2001 m. – LŽMTI; LŽI Vokės filialo mokslo darbuotojas; 1965–1998 m. – direktorius, septynerius metus vadovavo Selekcijos sektoriui; mokslinių tyrimų sritis – augalininkystė, kultūrinių augalų selekcija ir sėklininkystė. 1972 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie lubinų auginimą ir naudojimą Lietuvoje, nuo 1986 m. – profesorius. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo lubinų, raudonųjų eraičių, bulvių, žieminių rugių ir kviečių, pašarinių griežčių ir runkelių, žieminių rapsų agrotechniką lengvos granuliometrinės sudėties dirvožemiuose. Vienas ir kartu su bendraautorais parašė 11 augalininkystės monografijų. Disertantai: P. Bėčius (1969), A. Nedzinskas (1972), N. Bekintienė (1974), S. Kalvaitienė (1979), T. Nedzinskienė (1984), L. Tripolskaja (1985, vadovavo kartu su

J. Adomavičiūtė), V. V. Sinkevič (iš Baltarusijos ŽMTI, 1985), A. Ražukas (1991, vadovavo kartu su A. Bujausku), E. Bakšienė (1991), K. Rainys (1992), Z. Maknickienė (1992), J. Lapinskienė (1993), G. Almantas (1993), A. Leistrumaitė (1993, vadovavo kartu su M. Lukjanova; Rusija), A. Valskytė (1996), R. Tamošiūnienė (1997) ir A. Stoškus (1998). J. Lazauskas buvo disertanto J. A. Valukyno (1977) antrasis vadovas. Trys J. Lazausko išugdyti mokslų kandidatai (daktarai) vėliau parengė ir apgynė antrojo laipsnio disertacijas. Mūsų tyrimų laikotarpiu jie išugdė du mokslų kandidatus (daktarus) ir tris mokslų daktarus. Pagal šiuos ir kitus mokslometrinius rodiklius galima įvardyti prof. Juozo Lazausko mokslinę mokyklą. Ji tebegyvuoja, nes du mokykloje išugdyti mokslų kandidatai (daktarai) tęsia jaunųjų mokslininkų rengimo darbus: jau po 2003 m. dr. E. Bakšienė ir dr. A. Ražukas parengė po vieną mokslų daktarą ir toliau vadovauja doktorantams. 1972 m. J. Lazauskas išrinktas Sąjunginės ž. ū. m. akademijos nariu korespondentu, 1990 m. – Lietuvos mokslų akademijos (Lietuvos MA) akademiku. 2001 m. gavo Lietuvos MA J. Kriščiūno premiją už agronomijos (augalininkystės) mokslo darbų visumą.

L. Kadžiulis (1926–2014) socialinėje mokslininkų grupėje (1967–1995) buvo 16 disertantų. L. Kadžiulis – mokslinis agronomas, 1950 m. baigė Lietuvos žemės ūkio akademiją. 1950–1956 m. – Dotnavos bandymų stoties, 1956–2001 m. – LŽMTI; LŽI mokslo darbuotojas; 1962–1990 m. – Žolininkystės skyriaus vedėjas; mokslinių tyrimų sritis – daugiamečių žolių auginimas ir ganyklų naudojimas. 1972 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie daugiamečių žolių auginimą pašarui, nuo 1976 m. – profesorius. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo daugiamečių pupinių ir miglinių žolių agrotechniką, ganyklų žolynus. Trijų žolininkystės knygų bendraautoris. Disertantai: V. Žemaitis (1967), S. Marčiauskas (1969), E. Jasulevičiūtė-Tylienė (1969), S. Petrauskas (1970), N. P. Daugėlienė (1973, vadovavo kartu su J. Kunsku), V. Vasiliauskienė (1974), Z. Norgailienė (1974), A. Mašauskienė (1974), K. Banys (1974), M. Pronckus (1982), J. P. Jakštys (1982), R. Dapkus (1983, vadovavo kartu su V. Vasiliauskiene), V. Ruzgas (1985), J. Gutauskas (1988), E. Petraitytė (1993) ir Ž. Kišonaitė (1995). Su jau-

naisiais mokslininkais dirbo intensyviai: 1974 m. apgintos keturios disertacijos. L. Kadžiulis buvo disertantės R. Vaičiulytės (1981) antrasis vadovas. Dvi L. Kadžiulio išugdytos mokslų kandidatės (daktarės) vėliau parengė ir apgynė antrojo laipsnio disertacijas. Mūsų tyrimų laikotarpiu jos parengė vieną mokslų kandidatą (daktarą) ir 10 mokslų daktarų. 1985 m. L. Kadžiulis išrinktas Lietuvos SSR MA nariu korespondentu, 2011 m. – Lietuvos MA tikroju nariu. Už veikalą „Daugiamečių žolių auginimas pašarui“ apdovanotas Respublikine premija (1972), kartu su kitais 1976 m. gavo sąjunginę valstybinę premiją už žemių kultūrinimo ir jų intensyvaus naudojimo kultūrinėms pievoms ir ganykloms technologijos sukūrimą ir įdiegimą.

V. Čaikausko (1911–1995) socialinėje mokslininkų grupėje (1972–1992) buvo 16 disertantų. V. Čaikauskas – diplomuotas agronomas, 1940 m. baigė Žemės ūkio akademiją Dotnuvoje. 1940–1941 m. – Samališkės, 1941–1942 m. – Rumokų, 1942–1951 m. – Dotnavos, 1951–1958 m. – Joniškėlio bandymų stočių mokslo darbuotojas; 1958–1960 m. – LŽMTI Joniškėlio filialo direktorius, 1960–1967 m. – direktoriaus pavaduotojas, 1967–1968 m. – LŽMTI Dotnuvoje mokslo darbuotojas. Mokslinių tyrimų sritis – cukrinių runkelių auginimas Lietuvoje. 1967 m. šia tema apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją. 1968–1992 m. dėstė LŽŪA; nuo 1971 m. – profesorius. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo cukrinių runkelių auginimo technologijas. Parašė monografiją „Cukriniai runkeliai“ (1968), kartu su kitais – vadovėlį „Augalininkystė“ (1985, 1995), kitų knygų. Disertantai: V. Valma (1972), B. A. Ūbrienė (1973), A. R. Stanaitis (1974), O. Gaučienė (1975), Z. Kazakevičius (1975), P. Bieliauskas (1976), J. Nemickas (1977, vadovavo kartu su K. Bėčiumi), L. Štuopytė (1982), S. Gliožeris (1983), V. Kamblevičius (1984), J. Janavičius (1985), V. Mittas (1988), A. Šliažas (1988), E. Jakienė (1989), V. Kliučininkas (1990) ir V. Spruogis (1992). V. Čaikauskas buvo disertanto P. Bieliausko (1976) antrasis vadovas.

P. Vasinausko (1906–1995) socialinėje mokslininkų grupėje (1960–1987) buvo 15 disertantų. P. Vasinauskas 1931 m. baigė agronomijos studijas Žemės ūkio akademijoje Dotnuvoje, diplominių darbų apgynė 1943 m. 1941–1945 m. – tyrėjas

Joniškėlio bandymų stotyje, 1945–1953 m. – Dotnuvos bandymų stoties direktorius, 1946–1948 m. – dar ir Lietuvos SSR MA Žemės ūkio instituto Augalininkystės poskyrio vedėjas. 1945–1986 m. dėstė LŽŪA; 1945–1956 ir 1968–1974 m. – Žemdirbystės katedros vedėjas, 1956–1958 m. – mokslo prorektorius. 1971 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie agrotechnikos pagrindus ir laukininkystės organizavimą Lietuvoje; nuo 1973 m. – profesorius. 1956–1965 m. – LŽMTI direktorius, 1965–1968 m. – Laukininkystės organizavimo skyriaus vedėjas, iki 1992 m. – mokslo darbuotojas, mokslinis konsultantas. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo žemės dirbimo būdus, augalų sėjomainą ir žemės ūkio gamybos intensyvinimą. Disertantai: A. Vadopalas (1960), J. Povilaitis (1962), M. Arlauskas (1963), R. Klimavičiūtė (1964), K. Rimkus (1965), V. Poškienė (1967), Z. T. Urbonas (1968), S. Bekerytė (1969), V. Daugnora (1969), V. Petraitis (1971), V. Knašys (1971, vadovavo kartu su B. Baginsku), S. A. Anelauskas, J. A. Šileikaitė (1977), S. Maikštėnienė (1981) ir A. Eimutis (1987). Trys P. Vasinausko išugdyti mokslų kandidatai (daktarai) vėliau parengė ir apgynė antrojo laipsnio disertacijas. Mūsų tyrimų laikotarpiu vadovaujami dviejų habilituotų daktarų apgynė disertacijas 11 mokslų daktarų. Vadovaujami trijų P. Vasinausko parengtų ž. ū. m. kandidatų (daktarų) apgynė disertacijas aštuoni mokslų kandidatai (daktarai) ir keturi biomedicinos mokslų daktarai. P. Vasinausko mokinys ž. ū. m. kand. (daktaras) V. Knašys parengė penkis ž. ū. m. kandidatus (daktarus), mokinė ž. ū. m. kand. (daktarė) S. Maikštėnienė – du mokslų daktarus, mokinys ž. ū. m. kand. (daktaras) J. Povilaitis – vieną ž. ū. m. kandidatą (daktarą). Pagal šiuos ir kitus mokslometrinius rodiklius galima įvardyti prof. Petro Vasinausko mokslinę mokyklą. Joje išugdyto prof. mokslų daktaro (habilituoto daktaro) M. Arlausko mokiniai mokslų daktarai tebetęsia pirmtako suburtos socialinės mokslininkų grupės darbus. Jau po 2003 m. mokslų daktarai V. Feiza ir A. Šlepetienė parengė po keturis mokslų daktarus, toliau vadovauja doktorantams. 1956 m. P. Vasinauskas išrinktas Lietuvos SSR MA nariu korespondentu, 1967 m. gavo respublikinę premiją už knygą „Agrotechnika“ (4 leidimai), 1998 m. apie profesorių ir jo darbus išleidome monografiją (sudarytojas ir bendraautoris A. J. Motuzas).

V. Ruokio (1885–1971) socialinėje mokslininkų grupėje (1948–1972) buvo 13 disertantų. V. Ruokis – chemikas, agronomas. Studijas baigė carinėje Rusijoje: chemijos – 1912 m. Novorosijsko (Odesos) universitete, agronomijos – 1914 m. Maskvos žemės ūkio institute (K. Timiriazovo ž. ū. akademijoje). 1924–1941 m. dirvožemio mokslą dėstė Žemės ūkio akademijoje Dotnuvoje, 1944–1968 m. – Lietuvos žemės ūkio akademijoje; 1924–1941 m. – Geognozijos ir Agronominės chemijos katedrų vedėjas, 1944–1968 m. – Dirvožemio mokslo katedros vedėjas, docentas (1928), ekstraordinarinis profesorius (1931), profesorius (1945). Mokslinių tyrimų sritis – Lietuvos dirvožemiai, dirvodarinės uolienos, agrochemija (dirvožemio tręšimas), sukūrė lietuviškąją dirvotyros terminiją, paskelbė Lietuvos dirvožemių klasifikaciją (1930), parengė Pietų Lietuvos dirvožemių žemėlapi (1936), kartu su kitais – pirmąjį Lietuvos dirvožemių žemėlapi (1951). Dėl mokslinių vadovų stokos, kaip ir prof. J. Kriščiūnas, vadovavo kelių agronomijos mokslo šakų disertantams. Parašė chemijos vadovėlių, svarbiausi dirvožemio mokslo veikalai – „Dirvožemio mokslas“ (1930, 1959), „Kristalografija ir optinė uolienų mineralogija“ (1966). Disertantai: B. Baginskas (1948), J. Kriščiūnas (1953), J. Savickas (1956), B. Saukevičius (1959), J. Bulotas (1959), J. Vaitiekūnas (1960), V. Danilevičius (1961), O. Visockis (1963), M. Rimkevičienė (1965), V. Matulionytė-Švilpienė (1966), K. Plesevičius (1967). J. Mažvila (1969) ir V. Bagonienė (1972, vadovavo kartu su K. Plesevičiumi). Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo Lietuvos dirvožemius, būdus didinti jų derlingumą. Vadovavo ir chemijos mokslų disertantams (Railienė, 2002). Vienintelis V. Ruokio mokinys, apgynęs mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją, buvo B. Baginskas (1971), parengęs 34 mokslų kandidatus (daktarus). 1947 m. V. Ruokis išrinktas Lietuvos SSR mokslų akademijos nariu korespondentu, 1982 m. apie jį išleidome monografiją (autoriai V. Danilevičius ir A. J. Motuzas).

J. Bulavo (1903–1984) socialinėje mokslininkų grupėje (1967–1978) buvo 12 disertantų. J. Bulavas – diplomuotas agronomas, 1928 m. baigė Žemės ūkio akademiją Dotnuvoje. 1925–1956 m. dirbo Dotnuvos selekcijos stotyje; 1940–1941 ir 1944–1956 m. – jos direktorius. 1940–1983 m. (su pertrauka 1941–1944) dėstė Žemės ūkio

akademijoje Dotnuvoje (ŽŪA) ir Lietuvos žemės ūkio akademijoje (LŽŪA); 1957–1962 m. – LŽŪA rektorius, 1957–1976 m. – Augalininkystės katedros vedėjas, nuo 1961 m. – profesorius. 1968 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie kviečių ir miežių selekciją Lietuvoje. Sukūrė keliolika javų veislių. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo kviečių, rugių ir miežių veisles bei sėklininkystę, griežčių agrotechniką. Parašė knygas „Augalų selekcija ir sėklininkystė“ (1963) ir „Bendroji augalų selekcija“ (1970). Disertantai: V. L. Marcinauskaitė (1967), J. O. Kažemėkas (1967), V. Bėčius (1968), J. Kirvaitis (1968), M. G. Liutkevičius (1969), L. Ganusevičiūtė (1970), Z. Ribokas (1971, vadovavo kartu su J. Petručiu), B. Švitra (1972, vadovavo kartu su A. Šiuliausku), M. Urbonienė (1973), I. Bastys (1974, vadovavo kartu su J. Povilaičiu), V. Saltonas (1974, vadovavo kartu su P. Bėčiumi) ir R. Deimantavičienė (1978). Vienintelis J. Bulavo mokinys, apgynęs habilituoto daktaro disertaciją, buvo J. O. Kažemėkas (1994). Jis neparengė nė vieno mokslų daktaro. 1956 m. J. Bulavas išrinktas Sąjunginės ž. ū. m. akademijos ir Lietuvos SSR MA nariu korespondentu. 2003 m. apie profesorių ir jo darbus išleista monografija (sudarytojai ir bendra autoriai A. Sliesaravičius ir J. Mockaitis).

K. Bėčiaus (1911–2005) socialinėje mokslininkų grupėje (1967–1978) buvo 10 disertantų. K. Bėčius – diplomuotas agronomas, 1937 m. baigė Žemės ūkio akademiją Dotnuvoje. 1936–1954 m. dirbo Dotnuvos selekcijos stotyje; 1945–1954 m. – jos direktoriaus pavaduotojas. 1954–1956 m. – Lietuvos SSR MA Žemdirbystės ir dirvožemio instituto, 1956–1965 m. – Lietuvos žemdirbystės mokslinio tyrimo instituto Vokės filialo direktorius. 1955 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie bulvių veisles. 1966–1992 m. dėstė LŽŪA, 1976–1983 m. – Augalininkystės katedros vedėjas; nuo 1978 m. – profesorius. Sukūrė 10 bulvių ir žirnių veislių. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo bulvių veisles bei sėklininkystę. Vienas ir kartu su kolegomis parašė knygas „Bulvės“ (1957), „Javai“ (1962), „Selekcija ir sėklininkystė“ (1974, 1989) ir kitas. Disertantai: G. Visockienė (1968), A. Bujauskas (1969), I. Rimkevičienė (1971), Z. O. Audzevičienė (1972), L. Žitkevičienė (1972, vadovavo kartu su M. Strukčinsku), G. Mikšienė, K. Pyrantienė

(1973), A. Sprainaitis (1985, vadovavo kartu su A. Svirskiu), T. Morkūnienė (1985) ir A. Šarakojis (1987). K. Bėčius buvo disertantų J. Jundulo (1974) ir J. Nemicko (1977) antrasis vadovas. Vienintelis K. Bėčiaus mokinys, apgynęs mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją (1988), buvo ž. ū. m. kandidatas (daktaras) A. Bujauskas, kuris parengė vieną mokslų daktarę.

M. Strukčinsko (1925–2013) socialinėje mokslininkų grupėje (1972–1990) buvo devyni disertantai. M. Strukčinskas – mokslinis agronomas, 1950 m. baigė LŽŪA. 1951–1956 m. – Dotnuvos selekcijos stoties, 1957–1960 m. – Lietuvos žemdirbystės mokslinio tyrimo instituto mokslo darbuotojas. 1958–1960 m. dėstė savojoje *Alma Mater*, docentas (1959). 1961–1993 m. – Botanikos instituto Fitopatogeninių mikroorganizmų laboratorijos vadovas, profesorius (1978). Mokslinių tyrimų sritis – fitopatologija, pupinių augalų ir vaiskrūmių grybinės ligos, mokslo istorija. Pirmasis Lietuvoje pradėjo tirti ir diegti organinius herbicidus (1951). 1974 m. apgynė biologijos mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie parazitinių pupinių augalų mikroflorą Lietuvoje. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo dobilų, liucernos, miglinių žolių, daržovių ligas, kovos prieš jas priemones. Parašė knygas: „Lubinių ligos Lietuvoje“ (1969), „Pabaltijo ankštinių augalų parazitinės mikofloros konspektas“ (1980, rusų kalba) ir kitas. Disertantai: A. Svirskis (1972), L. Žitkevičienė (1972, vadovavo kartu su K. Bėčiumi), E. Z. Gegužienė (1973, vadovavo kartu su B. Baginsku), B. Budriūnienė (1975), D. Šliaužienė (1984, vadovavo kartu su A. Lugausku), I. Brazauskienė (1985), Z. Dabkevičius (1985), J. Zitikaitė (1988, vadovavo kartu su J. B. Staniliu) ir M. Vasinauskienė (1990, vadovavo kartu su I. Puipiene). Buvo disertantės L. Žitkevičienės (1972) antrasis vadovas. Du M. Strukčinsko mokiniai apgynė habilituoto daktaro disertacijas; mūsų tyrimų laikotarpiu jie išugdė penkis mokslų daktarus. 1985 m. M. Strukčinskas išrinktas Lietuvos SSR mokslų akademijos nariu korespondentu, 2011 m. – Lietuvos MA tikruoju nariu.

A. Skirkevičiaus socialinėje mokslininkų grupėje (1979–2003) buvo devyni disertantai. A. Skirkevičius – mokslinis agronomas, 1962 m. baigė LŽŪA. 1962–1963 m. dirbo jos bityno vedėju, sukūrė pirmąją Lietuvoje vežiojamąją bitidę

su daugiaaukščiais aviliais. 1965–2003 m. – Ekologijos instituto (EI) mokslo darbuotojas; 1975–2003 m. – Chemorepcijos laboratorijos vadovas; 1990–1997 m. – EI direktoriaus pavaduotojas, 1997–2003 m. – dar ir Ekologinės fiziologijos ir etologijos skyriaus vedėjas; profesorius (1988). 1986 m. apgynė biologijos mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie vabzdžių feromoninę komunikaciją. Šią sritį tyrinėjo ir jo vadovaujama socialinė mokslininkų grupė. Parašė monografiją „Vabzdžių feromoninė komunikacija“ (1986, rusų kalba), „Anglų–lietuvių–rusų kalbų feromonų žodyną“ (1997), kitų knygų. Disertantai: J. Petraitis (1979), V. Būda (1981), L. Tatjanskaitė (1985), G. Vaitkevičienė (1985), J. S. Bagdonas (1992), P. Zolubas (1993), V. Apšegaitė (1996), R. Peteraitis (1997) ir L. Blažytė-Čereškienė (2003). A. Skirkevičius 1987 m. kartu su kitais gavo sąjunginę valstybinę premiją už darbų ciklą „Vabzdžių jutimo organų fiziologija“, 2005 m. – Lietuvos MA Baltraus Pranciškaus Šivickio premiją už darbą „Feromonų paplitimas tarp gyvūnų“. 1990 m. išrinktas Lietuvos MA nariu korespondentu, 2011 m. – tikruoju nariu.

V. Venskutonio (1919–1996) socialinėje mokslininkų grupėje (1964–1985) buvo aštuoni disertantai. V. Venskutonis – mokslinis agronomas, 1950 m. baigė LŽŪA; 1950–1994 m. joje dėstė sodininkystę; 1970–1979 m. – Agronomijos fakulteto dekanas; 1974–1990 m. – Sodininkystės ir daržininkystės katedros vedėjas; profesorius (1970). 1968 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie obelis Lietuvos soduose. Mokslinių tyrimų sritis – sodų ir medelynų veisimas Lietuvoje. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo vaismedžių auginimo agrotechniką. Parengė penkias „Sodininkystės“ vadovėlio laidas (1956, 1959, 1966, 1967, 1986). Disertantai: V. Paukštė (1964), A. Grabauskas (1965), S. Švirinas (1967), B. Galdikienė (1968), V. Šlapauskas (1970), L. R. Koncevičienė (1972), D. N. Brazaitienė (1974) ir L. Kulikauskas (1985).

P. Svetikos (1904–1998) socialinėje mokslininkų grupėje (1968–1984) buvo aštuoni disertantai. P. Svetika – diplomuotas agronomas, 1933 m. baigė Žemės ūkio akademiją Dotnuvoje. 1947–1988 m. dėstė daržininkystę LŽŪA; 1947–1974 m. – Sodininkystės ir daržininkystės katedros vedėjas; 1950–1957, 1959–1962 ir 1964–1970 m. – Agronomijos fakulteto deka-

nas; profesorius (1972). 1964 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie valgomųjų morkų sėklų auginimą. Mokslinių tyrimų sritis – daržovių auginimo lauke ir šiltadaržiuose auginimo technologijos. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo pomidorų, gūžinių kopūstų, svogūnų, salotų, cikorių agrotechniką. Parašė vadovėlį „Daržininkystė“ (1986, 1995), kitų mokomųjų knygų. Disertantai: A. Šidlauskas (1968), K. Palaima (1968), A. Burkaitė (1974), A. Kmitas (1975), J. Pažarauskienė (1975, vadovavo kartu su G. Kuzmiene), L. Kmitienė (1980), J. Jakubynaitė (1984) ir H. Danilčenko (1984).

A. Petkevičiaus (1919–2004) socialinėje mokslininkų grupėje (1970–1990) buvo aštuoni disertantai. A. Petkevičius – diplomuotas agronomas, 1944 m. baigė Žemės ūkio akademiją Dotnuvoje. 1948–1993 m. dėstė žemdirbystę, augalininkystę, pašarininkystę ir pievininkystę LŽŪA; profesorius (1977). 1977 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie žieminių javų auginimą Lietuvoje. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo žolinių augalų pašarinę vertę. Kartu su kitais parašė vadovėlį „Pievininkystė“ (1972), parengė penkių kalbų „Augalininkystės pagrindinių sąvokų žodynelį“ (1993), kitų leidinių. Disertantai: G. F. Paškevičius (1970), L. Staugaitienė (1970), J. Garmus (1972), J. Ruškys (1985), L. Balazientienė (1986), E. Klimas (1987), S. Kubilius (1987) ir G. I. Jankovskij (1990).

J. Cipario (1923–2005) socialinėje mokslininkų grupėje (1971–1975) buvo aštuoni disertantai. J. Ciparis – chemikas technologas, 1949 m. baigė Kauno universitetą. 1958–1976 m. – LŽŪA Chemijos katedros vedėjas, profesorius (1967). 1966 m. apgynė chemijos srities technikos mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją. Agronomijos socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo žemės ūkio augalų tręšimą biriomis ir skystomis sudėtinėmis trąšomis. Disertantai: D. Pukelienė (1971, vadovavo kartu su A. Merkiu), E. Motiejūnienė (1973, vadovavo kartu su J. Adomavičiute), E. Pliupelytė (1974, vadovavo kartu su V. Danilevičiumi), J. Jundulas (1974, vadovavo kartu su K. Bėčiumi), R. Adamonienė (1975, vadovavo kartu su I. Savickaite), E. O. Kalinienė (1975, vadovavo kartu su N. Baderiene), A. Matulionienė (1975, vadovavo kartu su N. Baderiene) ir L. Slavenienė (1975, vadovavo kartu su I. Stanislavičiute). J. Ciparis buvo disertantės A. Sadlauskaitės

(1970) antrasis vadovas. Su jaunaisiais mokslininkais dirbo labai intensyviai: 1975 m. apgintos penkios disertacijos.

V. Danilevičiaus (1924–2002) socialinėje mokslininkų grupėje (1971–1991) buvo aštuoni disertantai. V. Danilevičius – mokslinis agronomas, 1950 m. baigė LŽŪA. 1950–1993 m. joje dėstė; 1954–1955 ir 1957–1959 m. – Agronomijos fakulteto dekanas; 1963–1985 m. – mokslo prorektorius; 1968–1990 m. – Dirvotyros ir agrochemijos katedros vedėjas. Mokslinio darbo kryptis – Lietuvos dirvožemių savybės. 1962 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie Kauno rajono dirvožemius; docentas (1962). Vienas ir kartu su kitais parašė dirvožemio mokslo vadovėlių. Disertantai: K. Matusevičius (1971), A. J. Motuzas (1971, vadovavo kartu su Z. Kinderiu), J. Jurkšaitis (1974, vadovavo kartu su A. Šiuliausku), A. Girštautas (1974, vadovavo kartu su M. Rimkevičiene), V. V. Buivydaitė (1975), T. Adomaitis (1982), I. D. Zakaruskaitė (1985) ir P. Šniauka (1991, vadovavo kartu su A. Žemaičiu). V. Danilevičius buvo disertantės E. Pliupelytės (1974) antrasis vadovas. A. J. Motuzas – vienintelis V. Danilevičiaus mokinys, apgynęs (2000) biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją ir išugdęs tris mokslų daktarus.

J. Adomavičiūtės socialinėje mokslininkų grupėje (1971–1985) buvo aštuoni disertantai. J. Adomavičiūtė – mokslinė agronomė, 1948 m. baigė LŽŪA. 1954–1980 m. – Lietuvos žemdirbystės mokslinio tyrimo instituto mokslo darbuotoja. Mokslinių tyrimų sritis – žemės ūkio augalų tręšimas. 1953 m. apgynė ž. ū. m. kandidatės (daktarės) disertaciją apie vienmečių lubinų tręšimą durpėmis. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo javų, bulvių, kultūrinių ganyklų tręšimą. Vadovėlio „Agrochemija“ (1970), knygos „Lietuvos TSR velėniniai jauriniai dirvožemiai“ (1978) bendraautorė. Disertantai: M. Švedaitė (1971), E. Simanaskytė (1971), O. Simanavičienė (1971), A. Kručaitė (1979), S. Lazauskas (1983), A. Beišys (1984), I. Golubovskis (1985) ir N. J. Ežerinskienė. J. Adomavičiūtė buvo trijų disertantų antroji vadovė: G. Marčiauskienės (1971), E. Motiejūnienės (1973) ir L. Tripolskajos (1985). Su jaunaisiais mokslininkais dirbo intensyviai: 1971 m. apgintos trys disertacijos.

A. Sliesaravičiaus socialinėje mokslininkų grupėje (1986–2003) buvo aštuoni disertantai.

A. Sliesaravičius – mokslinis agronomas, 1963 m. baigė LŽŪA. 1969–1974 m. – Botanikos instituto mokslo darbuotojas, 1975–1993 m. – LŽMTI; LŽI Genetikos ir citologijos laboratorijos vedėjas. 1993 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją apie varpinių žolių selekcijos genetinius metodus. 1963–1965 ir 1994–2012 m. dėstė LŽŪA; LŽŪU; 1994–2002 – Augalininkystės, 2002–2004 m. – Augalininkystės ir gyvulininkystės katedrų vedėjas; nuo 1994 m. – profesorius. Socialinėje mokslininkų grupėje sukūrė eraičinų, svidrių bei vasarinių rapsų hibridų ir veislių. Parašė monografiją „Genetiniai metodai varpinių žolių selekciijoje“ (1993), vadovėlį „Žemės ūkio augalų biotechnologija“ (kartu su V. Staniu, 2005), kitų leidinių. Disertantai: G. Stalienė (1986, vadovavo kartu su V. Turkovu, Rusija), I. Pašakinskienė (1993), S. Kuusienė (1993), B. Basiulienė (1993), N. Kviklienė (1997), R. Vilimienė (2001), N. Burbulis (2001) ir A. Ramaškevičienė (2003). Su jaunaisiais mokslininkais dirbo intensyviai: 1993 m. apgintos trys disertacijos. A. Sliesaravičiaus mokinė I. Pašakinskienė 2000 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją. 1994 m. A. Sliesaravičius išrinktas Lietuvos MA nariu ekspertu, 2000 m. – nariu korespondentu, 2011 m. – tikroju nariu. 2001 m. kartu su kitais gavo Lietuvos mokslo premiją už genetinių metodų sukūrimą ir vartojimą miglinių pašarinių žolių selekciijoje.

M. Arlauskas socialinėje mokslininkų grupėje (1990–2000) buvo aštuoni disertantai. M. Arlauskas – mokslinis agronomas, 1955 m. baigė LŽŪA. 1955–2000 m. – LŽMTI; LŽI mokslo darbuotojas. Mokslinio darbo sritys – žemės dirbimas, armens gilinimas, arimo kokybės gerinimas, žemių kultūrinimas. 1990 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie skirtingos granulimetrinės sudėties dirvų arimo optimizavimą; profesorius (1995). Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo pagrindinio ir minimalaus žemės dirbimo būdus. Išleido monografijos „Arimas“ dvi laidas (1982, 1987). Disertantai: K. Pranaitis (1990), V. Feiza (1993), N. Truchina (1996), A. Velykis (1996), A. Šlepetienė (1997), D. Šateikienė (1998), D. Ožeraitienė (2000) ir A. Satkus (2000). M. Arlauskas buvo disertanto V. Kupčinsko (1975) antrasis vadovas.

J. Tonkūno (1894–1968) socialinėje mokslininkų grupėje (1963–1974) buvo septyni disertantai.

J. Tonkūnas – diplomuotas agronomas, 1918 m. Maskvoje baigė Petrovsko žemės ūkio akademiją (Maskvos K. Timiriazevo žemės ūkio akademiją). 1923 m. dėstė Lietuvos universitete Kaune. 1924–1941 m. – Žemės ūkio akademijos Dotnuvoje Bendrosios žemdirbystės katedros vedėjas; docentas (1924); 1927–1928 m. – prorektorius; ekstraordinarinis profesorius (1927); 1928–1934 m. – rektorius. 1928 m. įsteigė pirmąją Sėklų kontrolės stotį ir iki 1939 m. jai vadovavo. 1941 m. J. Tonkūnas ištremtas į Sibirą, kalintas Vladimiro kalėjime. Į Lietuvą grįžo 1955 m. 1955–1956 m. – Dotnuvos selekcijos stoties Agrotechnikos skyriaus vedėjas, 1956–1968 m. – LŽMTI mokslo darbuotojas; 1956–1962 m. – Pievų ir ganyklų skyriaus vedėjas; profesorius (1958). 1957 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie lauko bandymų metodą. 1956–1960 m. dėstė pievininkystę LŽŪA. Vienas pirmųjų pradėjo pievų tręšimo ir kultūrinių ganyklų tyrimus Lietuvoje; juos tęsė ir socialinėje mokslininkų grupėje. Parašė knygas „Lauko bandymų metodas“ (1957), „Pievos ir ganyklos“ (1966, 1977, kartu su L. Kadžiuliu). Disertantai: A. Grigas (1963), J. Puodžiukynas (1963), Z. Zimkus (1968), J. Chlevickas (1968), L. Brunienė (1968), V. Gipiškis (1971), E. A. Kaselytė (1974). Su jauniaisiais mokslininkais dirbo intensyviai: 1968 m. apgintos trys disertacijos. Vienintelis J. Tonkūno mokinys A. Grigas 1992 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją. Jis mokinių neišugdė. 1956 m. J. Tonkūnas išrinktas Lietuvos SSR mokslų akademijos nariu korespondentu. 1993 m. apie profesorių ir jo darbus išleidome monografiją (sudarytojas A. J. Motuzas).

V. Vasiliauskienės socialinėje mokslininkų grupėje (1993–1999) buvo septyni disertantai. V. Vasiliauskienė – mokslinė agronomė, 1959 m. baigė LŽŪA. 1973–1980 m. – LŽMTI; 1981–1996 m. – LŽMTI Vokės filialo mokslo darbuotoja; 1986–1995 m. – dar ir filialo direktoriaus pavaduotoja; profesorė (1995). 1988 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie kultūrinių ganyklų žolynų mineralinę mitybą intensyvaus naudojimo sistemoje. 1995–2001 m. – Lietuvos MA Žemės ūkio ir miškų mokslų skyriaus pirmininkė; 2001–2004 m. – Mokslų akademijos mokslinė sekretorė; 2005–2009 m. – viceprezidentė. Mokslinio darbo sritys – augalininkystė, pievininkystė,

agrochemija; šios srities tyrimus tęsė ir socialinėje mokslininkų grupėje. Disertantai: I. Krištaponytė (1993), M. Petrovas (1993), R. Bačėnas (1995), J. Rimšelis (1996), D. Janušauskaitė (1997), V. Paukštė (1997) ir R. Karitonas (1999). Buvo disertanto R. Dapkaus (1983) antroji vadovė. 1989 m. kartu su kitais gavo Respublikinę premiją už agronomiškai racionalios ir ekologiškai saugios lauko augalų tręšimo sistemos mokslinį pagrindimą, 2004 m. – kartu su kitais Lietuvos MA ir LŽI Vytauto Vazalinsko premiją už monografijos „Lietuvos dirvožemiai“ (2001) sudarymą. 1990 m. V. Vasiliauskienė išrinkta Lietuvos MA nare eksperte, 1994 m. – nare korespondente, 1998 m. – tikrąja nare.

A. Zalio-Zalansko (1918–1984) socialinėje mokslininkų grupėje (1966–1970) buvo šeši disertantai. A. Zalyš-Zalanskas – mokslinis agronomas, 1948 m. baigė LŽŪA. 1950–1952 m. – Lietuvos SSR MA Žemės ūkio, 1952–1956 m. – Žemdirbystės ir dirvožemio instituto, 1956–1980 m. – LŽMTI Vokės filialo mokslo darbuotojas; 1958–1974 m. – Tręšimo skyriaus vedėjas. 1956 m. apgynė ž. ū. kandidato (daktaro) disertaciją apie durpinių trąšų vaidmenį didinant lengvos granulometrinės sudėties dirvožemių derlingumą. A. Zalio-Zalansko vadovaujama socialinė mokslininkų grupė darė dirvožemių tręšimo įvairiomis mineralinėmis trąšomis tyrimus. Kartu su kitais parašė knygas „Organinės trąšos“ (1969), „Mineralinės trąšos“ (1973), vadovėlį „Agrochemija“ (1970). Disertantai: J. Zabolienė (1966), S. Laukis (1966), J. Vainauskas (1967), V. Ignotas (1969), J. Šiaučiūnas (1970) ir A. Sadlauskaitė (1970, vadovavo kartu su J. Cipariu).

K. Plesevičiaus (1914–1984) socialinėje mokslininkų grupėje (1973–1989) buvo šeši disertantai. K. Plesevičius – diplomuotas agronomas, 1937 m. baigė Žemės ūkio akademiją Dotnuvoje. 1937–1938 m. – Dotnuvos selekcijos stoties Agrochemijos laboratorijos vedėjas; 1939–1945 m. Vilniaus agrochemijos stoties direktorius. 1945–1954 m. K. Plesevičius – Sibiro tręmtinys. 1956–1984 m. – Joniškėlio bandymų stoties; 1959–1967 m. – LŽMTI Joniškėlio filialo Agrochemijos laboratorijos vedėjas. 1967 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie fosforitmilčių veikimą Lietuvos dirvožemiuose. Jo vadovaujama socialinė mokslininkų

grupė tyrinėjo kultūrinių augalų tręšimą. Vadovėlių „Agrochemija“ (1970) ir „Mineralinės trąšos“ (1973), knygų apie kitas trąšas, augalų tręšimą bendraautoris ir sudarytojas. Disertantai: J. R. Knašienė (1973), A. Jovaiša (1975), J. Bėkštytė (1978), L. Sipavičiūtė (1979), L. Eitminavičius (1982) ir O. Aleknavičiūtė-Bundinienė (1989, vadovavo kartu su E. Tyliene). K. Plesevičius buvo dviejų disertantų antrasis vadovas: V. Bagdonienės (1972) ir V. Petraitienės (1974). V. Petraitienė 1997 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją, mokinių neišugdė.

K. Brundzos (1903–1991) socialinėje mokslininkų grupėje (1946–1974) buvo penki disertantai. K. Brundza – biologas, 1933 m. baigė Vytauto Didžiojo universitetą Kaune. 1934–1937 m. – Dotnuvos augalų apsaugos stoties Fitopatologijos skyriaus vedėjas; 1939–1968 m. dėstė ŽŪA; LŽŪA; 1948–1953 m. – Botanikos katedros vedėjas. 1941 m. Vilniaus universitete gavo gamtos mokslų daktaro laipsnį, 1962 m. apgynė biologijos mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie geobotaninių, fitopatologinių ir mikrobiologinių tyrimų Lietuvoje rezultatus; profesorius (1964). Šių sričių tyrimus K. Brundza darė ir vadovaudamas agronomijos socialinei mokslininkų grupei. Kartu su kitais parašė monografijas „Kamanos. Hidrografija, stratigrafija ir augalija“ (1937), „Šepeta“ (1940), vadovėlį „Mikrobiologija“ (1948, 1969). Disertantai: E. Purvinas (1946), J. Jankauskas (1956), P. Pranaitis (1967), Z. Krušinskienė (1969) ir J. Malcius (1974). 1966 m. K. Brundza kartu su kitais apdovanotas Respublikine premija už veikalą „Lietuvos TSR flora“; 2003 m. apie profesorių ir jo darbus išleista monografija (sudarytojai ir bendra autoriai J. Klimavičiūtė ir V. Rašomavičius).

A. A. Šiuliausko socialinėje mokslininkų grupėje (1974–1998) buvo penki disertantai. A. A. Šiuliauskas – mokslinis agronomas, 1962 m. baigė LŽŪA. 1962–1964 m. – Lietuvos žemdirbystės mokslinio tyrimo instituto Vokės filialo mokslo darbuotojas; 1967–1970 m. – Vokės zoninės agrochemijos laboratorijos vedėjas; 1971–1975 m. – Respublikinės agrochemijos laboratorijos skyriaus viršininkas; 1975–1981 m. – Lietuvos liaudies ūkio planavimo ir ekonomikos instituto sektoriaus vedėjas; 1981–2001 m. dėstė LŽŪA; LŽŪU; profesorius (1990). 1988 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habili-

tuoto daktaro) disertaciją apie javų agrotechnikos pagrindus didinant derlingumą. A. A. Šiuliausko vadovaujama socialinė mokslininkų grupė tyrė tręšimo mineralinėmis trąšomis poveikį įvairių augalų derlingumui ir derliaus kokybei. Parašė knygą „Pašarininkystė“ (1993), kitų leidinių. Disertantai: R. Trinka (1974, vadovavo kartu su Z. Vaišvila), F. Bernotas (1980), O. D. Petronienė (1992, vadovavo kartu su N. Kvikliene), V. Liakas (1997) ir I. Vaizgirdaitė (1998). A. A. Šiuliauskas buvo trijų disertantų antrasis vadovas: B. Švitros (1972), J. Jurkšaičio (1974) ir V. Matulionio (1977).

V. P. Knašio socialinėje mokslininkų grupėje (1975–1991) buvo penki disertantai. V. P. Knašys – mokslinis agronomas, 1961 m. baigė LŽŪA. 1965–1967 m. – Samališkės bandymų stoties, 1967–1989 m. – LŽMTI Vėžaičių filialo direktorius. 1971 m. apgynė ž. ū. kandidato (daktaro) disertaciją apie rūgščių dirvožemių kalkinimą. V. P. Knašio vadovaujama socialinė mokslininkų grupė darė kalkinimo poveikio tyrimus siekdami sukurti optimalų dirvožemio pH auginant įvairius kultūrinius augalus. Parašė monografiją „Trąšų panaudojimo vakariniame TSRS regione moksliniai pagrindai“ (1981, rusų kalba), kitų leidinių. Disertantai: J. Staputis (1975), V. Ežerinskas (1975, vadovavo kartu su J. Savicku), E. V. Mineikienė (1984), D. S. Čiuberkienė (1985) ir R. Veitienė (1991). V. P. Knašys buvo disertanto A. Jarumbausko (1978) antrasis vadovas. Respublikinės premijos laureatas (1979) už rūgščių dirvožemių kalkinimo technologijos įdiegimą.

A. Švedo (1930–2001) socialinėje mokslininkų grupėje (1984–1999) buvo penki disertantai. A. Švedas – mokslinis agronomas, 1954 m. baigė Maskvos K. Timiriazevo žemės ūkio akademiją. 1954–1960 m. – LŽMTI Vokės filialo mokslo darbuotojas; 1960–1973 m. – Dūkšto bandymų stoties direktorius; 1973–2001 m. – LŽMTI; LŽI mokslo darbuotojas; 1974–1980 m. – Lauko darbų organizavimo skyriaus, 1980–1992 m. – Agrocheminio aptarnavimo sektoriaus vedėjas; profesorius (1998). Sukūrė trąšų paskleidimo lauke tolygumo, jų efektyvumo ūkiuose nustatymo ir augalų derliaus prognozavimo metodiką. 1993 m. apgynė agrarinių mokslų habilituoto daktaro disertaciją apie dirvožemio ir trąšų poveikį kultūrinių augalų derliui. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo žemės ūkio augalų priklausomumą nuo

dirvožemio agrocheminių savybių. Parašė knygas „Tręšimo kokybė ir derlius“ (1989), „Žemdirbystės ekologija“ (1990) ir kitas. Disertantai: J. Siminkevičius (1984), A. Bučienė (1984), D. Feizienė (1992), Z. Jankauskienė (1993) ir S. Gužys (1999). A. Švedas buvo disertanto V. Putvinskio (1975) antrasis vadovas. 1988 m. gavo Respublikinę premiją už augalų tręšimo technologijų tyrimus. 1994 m. išrinktas Lietuvos MA nariu ekspertu.

J. Kučinsko socialinėje mokslininkų grupėje (1993–2001) buvo penki disertantai. J. Kučinskas – mokslinis agronomas, 1962 m. baigė LŽŪA. 1964–2008 m. joje (vėliau LŽŪU) dėstė agrochemiją ir augalų tręšimo sistemas; 1979–1984 m. – Agronomijos fakulteto prodekanas; 1990–2000 m. – Dirvotyros ir agrochemijos katedros vedėjas. 1969 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie mikroelementų poveikį valgomųjų burokėlių sėklų derliui. J. Kučinsko vadovaujamoje socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėtas augalų tręšimo laikas, normos ir formos. Vadovėlio „Agrochemija“ (1984, 1999) ir kitų leidinių bendraautoris. Disertantai: R. Narmontienė (1993), J. Pekarskas (1997), V. Danilčenko (1998), E. Karbauskienė (2000) ir V. Paltanavičius (2001).

Mūsų tyrimų laikotarpiu **V. Stanio** socialinėje mokslininkų grupėje (1998–2003) buvo penki disertantai. V. Stanys – mokslinis agronomas, 1978 m. baigė LŽŪA. 1978–1986 m. – LŽMTI, nuo 1986 m. – LSDMTI; LSDI mokslo darbuotojas; nuo 1998 m. dėsto sodininkystę ir žemės ūkio augalų biotechnologiją LŽŪU; ASU; 2001–2004 m. – Namų ūkio ir sodininkystės katedros vedėjas; profesorius (1999). 1996 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją apie *in vitro* kultūrą augalų selekcijoje. Jos pagrindu parašė monografiją (1997). Su kitais sukūrė braškių ir serbentų veislių. Studijos „Vaisiniai, prieskoniniai ir vaistiniai oranžerijų augalai“ (2000) bendraautoris. Disertantai: D. Kviklys (1998), A. Sasnauskas (1998), V. Pranckietis (1998), R. Rugienius (1998) ir D. Gelvonauskienė (2003). Labai intensyviai dirba su jaunaisiais mokslininkais: 1998 m. daktaro disertaciją apgynė keturi jo mokiniai. Buvo disertanto B. Gelvonauskio (1993) antrasis vadovas. 1998 m. kartu su kitais gavo Lietuvos mokslo premiją už sodo augalų genetinius ir selekcinis tyrimus. 1999 m. V. Stanys išrinktas Lietuvos MA nariu ekspertu, 2011 m. – tikruoju nariu.

T. Ivanausko (1882–1970) agronomijos socialinėje mokslininkų grupėje (1954–1962) buvo keturi disertantai. T. Ivanauskas – biologas, 1903–1905 m. studijavo Sankt Peterburgo universitete, 1905–1909 m. tęsė studijas Paryžiaus Sorbonos universitete. Carinės Rusijos valdžia Prancūzijoje įgyto diplomo nepripažino, todėl 1910 m. diplominį darbą gynė antrą kartą grįžęs į Sankt Peterburgo universitetą. 1914 ir 1917 m. dalyvavo mokslinėje ekspedicijoje prie Barenco jūros krantų, rinko medžiagą zoologijos muziejams. 1919 m. Kaune kartu su tėvais įkūrė Gamtos tyrimo stotį su zoologijos muziejumi ir jai vadovavo iki 1922 m. 1920 m. su kitais įkūrė Aukštuosius kursus. 1922–1940 m. – Lietuvos universiteto; Vytauto Didžiojo universiteto profesorius. Jo iniciatyva 1937 m. įsteigtas Žuvinto rezervatas, o 1938 m. – Kauno zoologijos sodas. 1940–1964 m. – Vilniaus universiteto profesorius; 1940–1956 m. – ir Zoologijos katedros vedėjas; 1945–1950 m. LMA Biologijos instituto direktorius; 1949–1968 m. – LŽŪA profesorius; 1952–1954 m. – ir Miškininkystės katedros vedėjas; 1954–1970 m. – Kauno medicinos instituto profesorius; 1954–1965 m. – ir Biologijos katedros vedėjas. 1940 m. T. Ivanauskui suteiktas gamtos mokslų daktaro laipsnis. Tyrė paukščių migracijas, introdukavo nemažai augalų. Agronomijos srities socialinėje mokslininkų grupėje parinko Lietuvos vaismedžių standartines veisles. Mūsų tyrimų metais parašė penkis veikalus. Disertantai: J. Kontrimas (1954), V. Tuinyla (1960), E. Armolaitis (1961) ir A. Lukoševičius (1962). 1993 m. E. Armolaitis apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją, bet savo mokinių neišugdė. 1941 m. T. Ivanauskas išrinktas Lietuvos SSR MA tikruoju nariu, 1959 m. apdovanotas Respublikine premija už veikalą „Lietuvos paukščiai“.

A. Minkevičiaus (1900–1998) agronomijos srities socialinėje mokslininkų grupėje (1955–1974) buvo keturi disertantai. A. Minkevičius – biologas, 1928 m. baigė Lietuvos universitetą Kaune. 1925–1940 m. jame dėstė; 1940–1992 m. dėstė Vilniaus valstybiniame universitete; Vilniaus universitete: 1940–1944 m. – Botanikos, 1944–1952 m. – Žemesniųjų augalų sistematikos katedrų vedėjas; 1945–1950 m. – dar ir Lietuvos SSR MA Biologijos instituto Botanikos poskyrio vedėjas; Fitopatologijos sektoriaus vadovas; profesorius (1944).

1938 m. apgynė habilituoto daktaro disertaciją apie Lietuvos rūdžių (*Uredinales*) floros metmenis. Tyrė Lietuvos samanų, kerpių, grybų, dumblių florą, Kuršių marių, ežerų augaliją, parazitinių grybų biologiją, tyrimų rezultatus skelbė knygose. Agronomijos socialinės mokslininkų grupės disertantai: M. Strukčinskas (1955), R. Žuklienė (1962), K. Ramanauskienė (1971) ir D. Repšienė (1974). 1974 m. M. Strukčinskas apgynė biologijos mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją, vėliau parengė 10 mokslų kandidatų (daktarų). 1956 m. A. Minkevičius išrinktas Lietuvos SSR MA nariu korespondentu. Už du mokslo veikalus apdovanotas Respublikine premija: 1959 m. už „Vadovą Lietuvos TSR miškų, pievų ir pelkių samanomams pažinti“ (1955) ir 1981 m. kartu su kitais už „Vadovą augalų ligoms pažinti“ (1970).

S. Pileckio (1927–2012) agronomijos srities socialinėje mokslininkų grupėje (1968–1997) buvo keturi disertantai. S. Pileckis – miškininkas, 1954 m. baigė LŽŪA. 1954–1992 m. joje dėstė žemės ūkio ir miško entomologiją; 1969–1992 m. – Augalų apsaugos katedros vedėjas; profesorius (1971). 1968 m. apgynė biologijos mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie Lietuvos kietasparnius. Jo vadovautos socialinės mokslininkų grupės mokslinių tyrimų sritis – vabalų fauna ir ekologija; nustatė vabalų paplitimo Lietuvoje dėsnius. Disertantai: E. Zubrys (1967), V. Kapelioraitė (1978), L. B. Bartaševičienė (1984) ir V. Tamutis (1997). 1978 m. už monografiją „Lietuvos vabalai“ (1976) S. Pileckis apdovanotas respublikine premija.

J. Lukoševičiaus (1904–1979) socialinėje mokslininkų grupėje (1969–1981) buvo keturi disertantai. J. Lukoševičius – agronomas ekonomistas, 1924–1926 m. studijavo Lietuvos universitete Kaune, 1931 m. baigė Karaliaučiaus universitetą. 1947–1956 m. – Lietuvos SSR MA Žemės ūkio bei Žemdirbystės ir dirvožemio institutų, 1956–1979 m. – LŽMTI filialo mokslo darbuotojas; 1957–1965 m. – filialo direktoriaus pavaduotojas mokslui; 1965–1979 m. – Žolės miltų skyriaus vedėjas; 1945–1950 m. dėstė Vilniaus valstybiniame universitete, 1957–1961 m. – Lietuvos veterinarijos akademijoje. Mokslinių tyrimų sritis – darbo organizavimas ir pašarų gamyba. 1951 m. Vilniaus valstybiniame universitete apgynė ekonomikos mokslų kandidato (daktaro) disertaciją apie pašarų bazės gyvulininkystei išvystymą Lietuvoje;

docentas (1958). Į šią sritį gilinasi ir jo vadovaujama socialinė mokslininkų grupė. Parašė knygas: „Pašarų gamyba“ (1956), „Vitamininių žolės miltų gamyba ir naudojimas“ (1966, kartu su kitais). Disertantai: J. Banikonienė (1969), A. Sušinskas (1971), A. Panamariovienė (1973) ir R. Vaičiulytė (1981, vadovavo kartu su L. Kadžiuliu). J. Lukoševičius buvo disertantės I. A. Savickaitės antrasis vadovas. Už vitamininių žolės miltų gamybos, naudojimo technologijos ir mašinų komplekso sukūrimą gavo Respublikinę premiją (1971, su kitais), už žemių kultūrinimo ir jų intensyvaus naudojimo kultūrinėms pievoms ir ganykloms technologijos sukūrimą ir įdiegimą – sąjunginę valstybinę premiją (1976, su kitais).

R. Žulienės (1927–2003) socialinėje mokslininkų grupėje (1973–1998) buvo keturi disertantai. R. Žulienė – mokslinė agronomė, 1952 m. baigė LŽŪA. 1952–1965 m. – LŽMTI Rumokų bandymų stoties mokslo darbuotoja; 1966–2003 m. dėstė LŽŪA; LŽŪU; 1992–1994 m. – Žemdirbystės katedros vedėja; profesorė (1989). 1987 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie cukrinių runkelių auginimo intensyvinimą. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo cukrinių runkelių auginimo technologijas. Parašė monografiją „Cukrinių runkelių derlius ir kokybė“ (1978). R. Žulienės disertantai: A. Onaitis (1973), R. Zemeckis (1993), B. Petkevičienė (1997) ir K. Romaneckas (1998).

Mūsų tyrimų laikotarpiu **Z. Dabkevičiaus** socialinėje mokslininkų grupėje (1996–2003) buvo keturi disertantai. Z. Dabkevičius – mokslinis agronomas, 1976 m. baigė LŽŪA. Nuo 1976 m. buvo LŽMTI; LŽI darbuotojas; 1984–1992 m. – Fitopatologijos sektoriaus vedėjas, 1992–1996 m. – direktoriaus pavaduotojas, 1997–2009 m. – direktorius. Nuo 2011 m. – Lietuvos agrarinio ir miškų mokslų centro direktorius. Nuo 2001 m. dėsto LŽŪU; ASU; profesorius (2001). 1995 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją apie miglinių augalų svarbiausias grybines ligas, jų plitimo dėsningumus ir apsaugos priemones. Mokslinių tyrimų sritys – augalų patologija ir apsauga, mikrobiologija, augalų genetiniai išteklių, atsinaujinantys energijos šaltiniai. Socialinėje mokslininkų grupėje tyrinėjo miglinių augalų grybines ligas. Knygų „Lietuvos zoninės žemdirbystės sistemos“ (1987), „Žemės ūkio augalų kenkėjai ir ligos, jų apskaita“ (2002) bendraautoris.

Disertantai: J. Semaška (1996), R. Semaškienė (2000), Z. Brazienė (2002) ir D. Janušauskaitė (2003). Z. Dabkevičius 2008 m. kartu su kitais gavo Lietuvos mokslo premiją už darbų ciklą „Žemės ūkio augalų grybinių ligų plitimo dėsnų tyrimai ir efektyvių kontrolės metodų kūrimas bei diegimas 1982–2007 m.“. 1999 m. Z. Dabkevičius išrinktas Lietuvos MA nariu ekspertu, 2011 m. – tikroju nariu, nuo 2013 m. – Žemės ūkio ir miškų mokslų skyriaus pirmininkas. Nuo 2012 m. – Švedijos Karališkosios žemės ir miškų ūkio mokslų akademijos, nuo 2016 m. – Latvijos mokslų akademijos užsienio narys.

Mūsų tyrimų laikotarpiu **A. B. Rašinskienės** socialinėje mokslininkų grupėje (1997–2003) buvo keturi disertantai. A. B. Rašinskienė – mokslinė agronomė, 1967 m. baigė LŽŪA. 1969–2001 m. – LSDMTI; LSDI mokslo darbuotoja; 1992–2001 m. – Augalų apsaugos laboratorijos vedėja; profesorė (2000). 1994 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją apie žalingiausias grybines obelų ir kriausių ligas. A. B. Rašinskienės disertantai: L. Raudonis (1997), E. Survilienė (1998), A. Valiuškaitė (1999) ir A. Šidlauskienė (2003).

Mūsų tyrimų laikotarpiu **P. Duchovskio** socialinėje mokslininkų grupėje (1998–2003) buvo keturi disertantai. P. Duchovskis – mokslinis agronomas, 1977 m. baigė LŽŪA. 1977–1988 m. – LŽMTI; LŽI, nuo 1988 m. – LSDMTI; LSDI mokslo darbuotojas, Augalų fiziologijos laboratorijos vedėjas; profesorius (2000). Sukūrė naują daugiamečių augalų žydėjimo iniciacijos teoriją, kurios pagrindu 1995 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją; augalų stebėsenos tyrimų pradininkas Lietuvoje. 1995 m. lenkų kalba išleido knygą apie pašarinių augalų žydėjimo indukciją. 2012 m. P. Duchovskis išrinktas Lietuvos MA tikroju nariu. Disertantai: E. Dambrauskienė (1998), A. Brazaitytė (1998), J. B. Šikšnianienė (2002) ir A. Čižauskas (2003).

J. Dagio (1906–1993) agronomijos srities socialinėje mokslininkų grupėje (1966–1978) buvo trys disertantai. J. Dagys – botanikas, augalų fiziologas, 1930 m. baigė Vytauto Didžiojo universitetą, jame dėstė iki 1940 m.; nuo 1940 m. dėstė Vilniaus valstybiniame universitete; Vilniaus universitete; 1940–1975 m. – Augalų anatomijos ir fiziologijos katedros vedėjas; profesorius (1945). Tyrė vitaminų, mikroelementų, augimo reguliatorių poveikį auga-

lų augimui ir derliui; biologijos mokslų daktaras (1946), habilituotas daktaras. Redagavo botanikos žodynus, parašė augalų anatomijos, morfologijos ir fiziologijos vadovėlius; už knygą „Augalų ekologija“ (1980) gavo Respublikinę premiją. 1956 m. J. Dagys išrinktas Lietuvos SSR MA nariu korespondentu. Agronomijos disertantai: A. Šiuliauskas (1966), S. Borusas (1968) ir J. A. Karalius (1978). 1987 m. A. Šiuliauskas apgynė biologijos mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją, jis išugdė penkis ž. ū. m. kandidatus, biomedicinos mokslų daktarus.

S. Mastauskio (1890–1978) socialinėje mokslininkų grupėje (1966–1969) buvo trys disertantai. S. Mastauskis – mokslinis agronomas, zoologas entomologas, 1953 m. įgijo LŽŪA diplomą; joje dėstė 1945–1969 m.; 1945–1948 m. – Taikomosios zoologijos, 1948–1962 m. – Fitopatologijos ir zoologijos, 1962–1969 m. – Augalų apsaugos katedrų vedėjas; profesorius (1962). 1927–1940 m. buvo dar ir Dotnuvos augalų apsaugos stoties Entomologijos skyriaus vedėjas, 1952–1955 m. – dar ir LŽŪA Miškų ūkio fakulteto dekanas. 1961 m. apgynė biologijos mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie Lietuvos bestuburius žemės ūkio kenkėjus. S. Mastauskis parašė septynis veikalus apie lauko bei miško augalų kenkėjus ir kovą prieš juos. Disertantai: A. Vengeliauskaitė (1966), J. Šurkus (1968) ir G. Zalienė (1969). 1995 m. J. Šurkus apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją, jis išugdė du biomedicinos mokslų daktarus.

A. P. Bluzmano (1915–2000) agronomijos srities socialinėje mokslininkų grupėje (1972–1974) buvo trys disertantai. A. P. Bluzmanas – botanikas fiziologas, 1942 m. baigė Vilniaus universitetą, jame dėstė iki 1992 m.; 1975–1989 m. – Augalų fiziologijos ir mikrobiologijos katedros vedėjas; profesorius (1971). 1966 m. apgynė biologijos mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie B grupės vitaminų poveikį augalų mitybai, augimui, vystymuisi, medžiagų apykaitai. Nustatė, kad B grupės vitaminai skatina augalų augimą, derėjimą, gerina derliaus kokybę, paankstina žydėjimo laiką. A. P. Bluzmanas vienas ir su kitais parašė keturis veikalus apie augalų mitybą ir derlių, augalų fiziologiją, mikrobiologiją. Agronomijos disertantai: I. A. Savickaitė (1972, vadovavo kartu su J. Lukoševičiumi), R. Kelpšaitė (1974) ir I. Budavičienė (1974).

E. Lapinsko (1936–2014) socialinėje mokslininkų grupėje (1974–2000) buvo trys disertantai. E. Lapinskas – mokslinis agronomas, 1960 m. baigė LŽŪA. 1960–2006 m. – LŽMTI; LŽI mokslo darbuotojas; 1967–2004 m. – Vėžaičių filialo direktoriaus pavaduotojas; profesorius (2000). 1994 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją apie gumbelinių bakterijų paplitimą Lietuvos dirvose. 1992–2004 m. dėstė Klaipėdos universitete mikrobiologinius procesus. Parašė monografiją „Biologinio azoto fiksavimas ir nitraginas“ (1998). Disertantės: E. A. Arlauskienė (1974), D. Ambrazaitienė (1987) ir V. Šidlauskienė (2000). 1998 m. E. Lapinskas gavo Lietuvos MA J. Kriščiūno premiją už socialinėje mokslininkų grupėje atliktus mikrobiologinius tyrimus žemės ūkyje.

V. A. Žemaitis socialinėje mokslininkų grupėje (1975–1982) buvo trys disertantai. V. A. Žemaitis – mokslinis agronomas, 1960 m. baigė LŽŪA. 1960–2005 m. – LŽMTI; LŽI mokslo darbuotojas; 1990–2005 m. – Žolininkystės skyriaus vedėjas. 1967 m. apgynė tos mokslo šakos ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją. Jo vadovautos socialinės mokslininkų grupės tyrimų sritis – daugiamečių žolių auginimas sėklai ir pašarui. Parašė studiją „Liucernos auginimas“ (1970), monografijos „Daugiamečių pašarinių žolių auginimas sėklai“ (1987, rusų k.) bendraautoris. Disertantai: A. Kryževičienė (1975), J. Šlepetytis (1980) ir A. Malinauskas (1982). V. A. Žemaitis buvo disertanto S. Mikutėno antrasis vadovas.

Mūsų tyrimų laikotarpiu **V. P. Rančelis** agronomijos srities socialinėje mokslininkų grupėje (1978–1997) buvo trys disertantai. V. P. Rančelis – genetikas, 1960 m. baigė Vilniaus valstybinį universitetą, jame dėstė 1963–2013 m.; 1972–2003 m. – Botanikos ir genetikos katedros vedėjas; nuo 2013 m. – profesorius emeritas. 1963 m. atkūrė genetikos dėstymą universitete ir pradėjo rengti genetikos specialistus. Mokslinio darbo sritis – augalų mutagenėzė, genotoksikologija, mutagenėzės genetinė reguliacija, augalų genetiniai ištekčiai. 1983 m. apgynė biologijos mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją; profesorius (1986). Parašė monografiją „Aukštesniųjų augalų jautrumo mutagenetiniams veiksniams reguliacija“ (1978, rusų k.), vadovėlių. Agronomijos disertantai: K. Bačelis (1978, vadovavo kartu su I. Vaznoniene), B. Gelvonauskis (1993, vadovavo kartu su V. Stanium) ir G. Dabke-

vičienė (1997). 1990 m. V. P. Rančelis gavo Lietuvos mokslo premiją už augalų genetinius tyrimus. 1990 m. išrinktas Lietuvos MA nariu korespondentu, nuo 2011 m. – tikrasis narys.

J. Balžeko (1925–2012) socialinėje mokslininkų grupėje (1992) buvo trys disertantai. J. Balžekas – mokslinis agronomas, 1950 m. baigė LŽŪA, 1953–1955 m. joje dėstė. 1955–1959 m. dirbo Radviliškio bandymų stotyje. 1959–1993 m. – LŽMTI; LŽI mokslo darbuotojas; 1972–1984 m. – Bitininkystės sektoriaus, 1984–1993 m. – Bitininkystės skyriaus vedėjas. 1959–1985 m. instituto eksperimentiniame ūkyje sukompaktavo veislinę bityną – mokslinių tyrimų bazę. Su prof. J. Straigiu ir disertantais tyrė Lietuvos vietines bites. 1984 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją. J. Balžekas vienas ir su kitais parašė keturias bitininkystės knygas. Disertantai: D. Virketis (1992), V. Čeksterytė (1992) ir J. J. Balžekas (1992).

V. Petraičio socialinėje mokslininkų grupėje (1996–1999) buvo trys disertantai. V. Petraičis – mokslinis agronomas, 1958 m. baigė LŽŪA. 1969–2001 m. – LŽMTI; LŽI mokslo darbuotojas; 1974–1988 m. – Augalininkystės sektoriaus, 1988–1999 m. – Žemdirbystės skyriaus vedėjas. 1994 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją apie miežių agrotechnikos teoriją ir praktiką. Mokslinių tyrimų sritis su disertantais – miglinių javų tausojančiosios agrotechnikos ir pavasario sėjos darbų organizavimas. V. Petraičis parašė leidinių, augalininkystės ir žemdirbystės rekomendacijų. 1995–1997 m. dėstė žemdirbystę LŽŪA; LŽŪU; profesorius (1997). Disertantai: O. Adžgauskienė (1996), R. Petrauskas (1999) ir R. Montvilas (1999).

N. P. Daugėlienės socialinėje mokslininkų grupėje (1998–1999) buvo trys disertantai. N. P. Daugėlienė – mokslinė agronomė žolininkė, 1964 m. baigė LŽŪA. 1964–2007 m. – LŽMTI; LŽI Vėžaičių filialo mokslo darbuotoja; 1979–2007 m. – Žolininkystės sektoriaus vedėja. 2007–2010 m. dėstė LŽŪU. Mokslinio darbo kryptys su disertantėmis – pievininkystė, agrochemija, agroekologija. 1995 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją apie daugiamečių žolių mišinių parinkimą ganykloms. 2002 m. N. P. Daugėlienė išleido monografiją apie žolininkystę rūgščiuose dirvožemiuose. Disertantės: D. Zableckienė (1998), R. Skuodienė (1999) ir R. Repšienė (1999).

A. J. Motuzo socialinėje mokslininkų grupėje (1998–2008) buvo trys disertantai. A. J. Motuzas – mokslinis agronomas dirvožemininkas, 1965 m. baigė LŽŪA. 1966–2014 m. dėstė šioje aukštojoje mokykloje; LŽŪU; ASU; 1984–1989 m. – Agronomijos fakulteto prodekanas; 1992–1994 m. – LŽŪA sekretorius (kancleris); 2000–2005 m. – Dirvotyros ir agrochemijos katedros vedėjas. Mokslinių tyrimų sritys – dirvožemio ekologiniai tyrimai ir vertinimas; Lietuvos dirvožemių klasifikacijos atnaujinimas; Lietuvos ž. ū. mokslo istoriografiniai tyrimai. 2000 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją „Lietuvos dirbamų dirvožemių užterštumo mineraliniais junginiais ekologinis įvertinimas dirvotyros ir agrochemijos raidos kontekste“; profesorius (2001); nuo 2014 m. – ASU profesorius emeritas. Socialinėje mokslininkų grupėje darė sunkiųjų metalų sorbcijos Lietuvos dirvožemiuose ir jų smulkiadispersinėje frakcijoje tyrimus. Disertantai: R. Vaisvalavičius (1998), V. Trimirka (2005) ir V. Butkus (2008). Kartu su kitais – trijų dirvožemio mokslo vadovėlių sudarytojas ir bendraautoris; daugelio agronomijos mokslo istorijos leidinių autorius, sudarytojas ir bendraautoris. Už vadovėlį „Dirvotyra“ (1996) A. J. Motuzas kartu su kitais gavo Lietuvos MA ir LŽI V. Vazalinsko premiją (1998). Už asmeninę indėlį kuriant ir leidžiant „Visuotinę lietuvių enciklopediją“ 2014 m. gavo Lietuvos Respublikos Prezidentės D. Grybauskaitės padėkos raštą. 2007 m. išrinktas Lietuvos MA nariu ekspertu, 2011 m. – tikruoju nariu.

E. Purvino (1908–1999) agronomijos socialinėje mokslininkų grupėje (1955–1967) buvo du disertantai. E. Purvinas – botanikas, studijavo Karaliaučiaus universitete, 1936 m. baigė Vytauto Didžiojo universitetą. 1939–1992 m. dėstė botaniką ŽŪA; LŽŪA; 1944–1948 ir 1953–1971 m. – Botanikos katedros vedėjas; docentas (1946). Gamtos mokslų daktaras (1940); sovietmečiu šio mokslo laipsnio nepripažinus, 1946 m. apgynė biologijos mokslų kandidato (daktaro) disertaciją „Šepetos aukštapelkės augalija“. Mokslinių tyrimų sritys – pelkėtyra. Knygų „Šepeta“ (1940), „Lietuvos TSR flora“ (1963–1976, t. 2, 5) bendraautoris, vadovėlių „Citologijos pagrindai“ (1963, 1968), „Botanika“ (1975) autorius ir bendraautoris. Disertantai: A. Seibutis (1955) ir A. Dastikaitė (1967). 2008 m. apie docentą

E. Purviną ir jo darbus išleista knyga (sudarytojas ir bendraautoris V. Šlapauskas).

J. Savicko (1919–2015) agronomijos socialinėje mokslininkų grupėje (1967–1974) buvo du disertantai. J. Savickas – agrochemikas. 1949 m. baigė chemiją Vilniaus valstybiniame universitete. 1949–1953 m. dirbo Vilniaus agrochemijos stotyje. 1953–1956 m. – Lietuvos SSR MA Žemdirbystės ir dirvožemio instituto, 1956–1982 m. – LŽMTI Vokės filialo mokslo darbuotojas. 1956 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie Šventosios baseino gėlavandenes klintis, kaip medžiagą kalkinti rūgščias dirvas. Mokslinių tyrimų sritys – dirvožemio pH reguliavimas kalkinimu. Monografijos „Lietuvos dirvožemių kalkinimas“ (1958) bendraautoris. Disertantai: M. Kalvaitienė (1967) ir A. Plesevičius (1974). Buvo disertanto V. Ežerinsko antrasis vadovas. 1979 m. J. Savickas kartu su kitais gavo Respublikinę premiją už rūgščių dirvožemių kalkinimo technologijos sukūrimą ir įdiegimą.

J. K. Vaitiekūno (1923–1986) socialinėje mokslininkų grupėje (1971–1977) buvo du disertantai. J. K. Vaitiekūnas – mokslinis agronomas dirvožemininkas, 1946 m. baigė LŽŪA. 1946–1952 m. – Lietuvos SSR MA Žemės ūkio instituto, 1956–1986 m. – LŽMTI filialo mokslo darbuotojas; 1953–1956 m. – Dirvožemio sektoriaus, 1956–1965 m. – Dirvožemio skyriaus vedėjas; 1965–1986 m. – direktoriaus pavaduotojas. 1960 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie Nemuno žemupio salpos dirvožemius. Mokslinių tyrimų sritys – dirvožemių klasifikavimas, kartografavimas ir bonitavimas. J. K. Vaitiekūnas kartu su kitais sudarė du skirtingo mastelio Lietuvos dirvožemių žemėlapius (1961, 1970), keturių monografijų bendraautoris. Disertantai: A. Raila (1971) ir A. Tyla (1974). Už dirvožemio tyrimus ir jų rezultatų publikavimą du kartus su kitais gavo Respublikinę premiją (1967 ir 1977).

I. Vazonienės (1919–2005) socialinėje mokslininkų grupėje (1971–1977) buvo du disertantai. I. Vazonienė – mokslinė agronomė selekcininkė, 1946 m. baigė LŽŪA. 1947–1956 m. – Dotnuvos selekcijos stoties, 1958–1959 m. – Savičiškio bandymų stoties, 1959–1984 m. – LŽMTI mokslo darbuotoja; 1966–1970 m. – Selekcijos ir sėklininkystės skyriaus, 1970–1980 m. – Bulvių, linų ir pupinių augalų sektoriaus vedėja. 1957 m.

apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie žirnių selekciją. Be jų, kartu su kitais sukūrė bulvių, pupelių veislių. Monografijos „Bulvių sėklininkystė“ (1981) ir kitų leidinių sudarytoja ir bendraautorė. Disertantės: E. Stankevičienė (1973) ir L. Stuogienė (1975, vadovavo kartu su Z. Vinicku). Buvo disertanto K. Bačelio (1978) antroji vadovė. Už augalų selekcijos darbus 1979 m. I. Vazonienė gavo Lietuvos SSR MA Dionizo Rudzinsko premiją.

R. Žuklienės agronomijos socialinėje mokslininkų grupėje (1974–1975) buvo du disertantai. R. Žuklienė – biologė, 1952 m. baigė Vilniaus valstybinį universitetą. 1952–1954 m. dirbo Vytėnų sodininkystės ir daržininkystės bandymų stotyje. 1962–1993 m. dėstė LŽŪA. Mokslinių tyrimų sritis – fitopatologija. 1986 m. apgynė biol. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie kultūrinių augalų ligas; docentė (1965). Aštuonių augalų apsaugos vadovėlių ir knygų bendraautorė. Disertantai: J. Galvydis (1974) ir A. B. Rašinskienė (1975). R. Žuklienės mokinė A. B. Rašinskienė 1994 m. apgynė biomedicinos mokslų habilituoto daktaro disertaciją, išugdė keturis mokslų daktarus.

J. Tylos (1923–1975) socialinėje mokslininkų grupėje (1975–1977) buvo du disertantai. J. Tyla – mokslinis agronomas, 1950 m. baigė LŽŪA. 1955–1975 m. – LŽMTI Vokės filialo mokslo darbuotojas; 1972–1975 m. – Žemdirbystės sektoriaus vedėjas. 1973 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie bulves Lietuvoje. Tyrė bulvių ir pašarinių augalų agrotechniką lengvos granulimetrinės sudėties dirvožemiuose. 1979 m. J. Tyla išleido knygą „Bulvių kultūra Lietuvoje“. Disertantai: V. Putvinskis (1975, vadovavo kartu su A. Švedu) ir J. A. Valukynas (1977, vadovavo kartu su J. Lazausku).

P. Bėčiaus (1929–1995) socialinėje mokslininkų grupėje (1977–1990) buvo du disertantai. P. Bėčius – mokslinis agronomas augalininkas, 1960 m. baigė LŽŪA. Nuo 1973 m. joje (vėliau LŽŪU) dėstė. 1973–1985 m. – kvalifikacijos kėlimo, 1986–1989 – mokslo reikalų prorektorius; 1982–1988 m. – Pašarų gamybos, 1988–1993 – Augalininkystės katedros vedėjas. Mokslinių tyrimų sritys – augalininkystė, pašarininkystė. 1986 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie pašarinių augalų auginimo technologijas; profesorius (1988). P. Bėčius kartu su kitais parašė augalininkystės (1985, 1995)

ir pašarininkystės (1994) vadovėlių. Disertantai: L. Gaučas (1977) ir R. Ambrozaitienė-Malinauskaitė (1990). Buvo disertantų V. Saltono (1974) ir I. Gutauskienės (1976) antrasis vadovas.

V. Gipiškio socialinėje mokslininkų grupėje (1984–1988) buvo du disertantai. V. Gipiškis – mokslinis agronomas, 1959 m. baigė LŽŪA. 1958–1966 m. – Samališkės bandymų stoties, 1967–1992 m. – LŽMTI; LŽI Vėžaičių filialo mokslo darbuotojas; 1970–1978 m. – Žolių ūkio sektoriaus, 1979–1992 m. – Nemuno užliejamų pievų sektoriaus (Šilutėje) vedėjas. 1971 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie ganyklų kalkinimą ir tręšimą mėšlu rūgščiuose dirvožemiuose. V. Gipiškio mokslinių tyrimų sritis – ganyklų įrengimas, Nemuno užliejamų pievų naudojimas ir gerinimas. Doktorantės: V. Brenčienė (1984) ir E. L. Butkuvienė (1988). 1979 m. gavo Respublikinę premiją už rūgščių dirvožemių kalkinimo technologijos įdiegimą.

I. Kavoliūnaitės socialinėje mokslininkų grupėje (1990–2000) buvo du tyrėjai. I. Kavoliūnaitė – mokslinė agronomė, 1958 m. baigė LŽŪA. 1958–2001 m. – LŽMTI; LŽI Vokės filialo mokslo darbuotoja; 1968–1990 m. – laboratorijos, 1991–1998 m. – Piktžolių tyrimo sektoriaus vedėja. 1990 m. apgynė ž. ū. m. daktarės (habilituotos daktarės) disertaciją apie herbicidų detoksikaciją. Mokslinių tyrimų sritis – augalų apsauga ir herbicidų ekotoksikacija. I. Kavoliūnaitė kartu su kitais parašė dvi knygas apie pesticidus ir herbicidus, jų naudojimą. Doktorantės: O. Šakalienė (1990) ir E. Paliulytė (2000). Buvo doktoranto B. Melamed (1974) antroji vadovė.

P. A. Lazausko socialinėje mokslininkų grupėje (1992–2000) buvo du disertantai. P. A. Lazauskas – mokslinis agronomas, 1957 m. baigė LŽŪA. 1962–2008 m. joje (vėliau LŽŪU) dėstė; profesorius (1984), nuo 2009 m. – profesorius emeritas. Mokslinių tyrimų sritis – bendroji ir ekologinė žemdirbystė, herbologija. 1981 m. apgynė ž. ū. m. daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją apie kiekybinius agrofitocenozių formavimosi dėsningumus ir jų poveikį pasėlio produktyvumui. 1990 m. nustatė pasėlio produktyvumo dėsnį. Parašė monografiją „Agrotechnika prieš piktžoles“ (1990), su kitais – mokomųjų knygų. Doktorantai: R. Zinkevičius (1992) ir V. Pilipavičius (2000). P. A. Lazauskas buvo doktorantės T. Z. Baliūnevičiūtės antrasis vadovas.

J. Šurkus socialinėje mokslininkų grupėje (1993–2003) buvo du disertantai. J. Šurkus – mokslinis agronomas, 1962 m. baigė LŽŪA. 1962–2001 m. – LŽMTI; LŽI mokslo darbuotojas; 1971–1985 m. – Augalų apsaugos ir bitininkystės, 1985–2001 m. – Augalų apsaugos skyriaus vedėjas, 1982–1991 m. – dar ir instituto direktoriaus pavaduotojas. 1995 m. apgynė agrarinių mokslų habilituoto daktaro disertaciją apie žalingiausias bulvių kenkėjus ir apsaugos nuo jų ir ligų priemones. J. Šurkus parašė ir sudarė šešis augalų apsaugos leidinius. Doktorantai: K. Tamošiūnas (1993) ir L. Duchovskienė (2003).

S. Maikštėnienė socialinėje mokslininkų grupėje (2000–2003) buvo du disertantai. S. Maikštėnienė – mokslinė agronomė, 1970 m. baigė LŽŪA. 1970–2016 m. – LŽMTI; LŽI Joniškėlio bandymų stoties mokslo darbuotoja; 1992–1998 m. – Agrotechnikos sektoriaus vedėja; 1998–2016 m. – stoties direktorė. Mokslinių tyrimų sritis – agrotechnikos ypatumai sunkios granulimetrinės sudėties dirvožemiuose. 1982 m. apgynė ž. ū. m. kandidato (daktaro) disertaciją apie minimalų priešsėjinį sunkaus priemolio dirvos įdirbimą miežiams. S. Maikštėnienė viena ir su kitais parašė knygų apie agrotechniką sunkiuose dirvožemiuose. Doktorantai: A. Arlauskienė (2000) ir V. Rudokas (2003).

Apibendrinimas. 1946–2003 m. Lietuvoje 64 moksliniai vadovai subūrė agronomijos studijų krypties 65 socialines mokslininkų grupes šiose mokslo šakose: 11 – augalininkystės, 10 – agrochemijos (dirvožemio ir augalų tręšimo), 8 – žolininkystės, po 6 – žemdirbystės bei selekcijos ir sėklininkystės, 4 – dirvožemio mokslo, po 3 – daržininkystės, entomologijos, fitopatologijos ir bitininkystės, po 2 – sodininkystės, herbologijos, mikrobiologijos ir geobotanikos. Po Antrojo pasaulinio karo, antrosios sovietinės okupacijos pradžioje, bene daugiausiai ir sunkiausiai dirbo ugdydamas jaunuosius mokslininkus, ž. ū. m. kandidatus (daktarus) LŽŪA prof. J. Kriščiūnas: vadovavo 10 agronomijos mokslo šakų 32 disertantams, nes respublikoje labai stigo mokslinių vadovų. Šios aukštosios mokyklos prof. B. Baginsko suburtoje socialinėje mokslininkų grupėje užaugo 34 laipsniuoti agrochemikai, dirvožemio ir augalų tręšėjai. LŽMTI Vokės filiale į herbologijos mokslą atėjo 27 prof. J. Monstvilaitės socialinėje mokslininkų grupėje mokėsi

ž. ū. m. kandidatai (daktarai). Šiame filiale veikusi prof. J. Lazausko socialinė mokslininkų grupė atvedė į augalininkystės tyrimus 17 jaunų žmonių. 24 jaunuosius žemdirbystės mokslininkus į gyvenimą išleido LŽŪA prof. A. Stancevičiaus socialinė mokslininkų grupė. 19 ir 15 žemdirbystės specialistų užaugo LŽMTI centre dirbusiose profesorių A. Tindžiulio ir P. Vasinausko socialinėse mokslininkų grupėse. Po 16 žolininkystės ir augalininkystės tyrėjų išugdyta profesorių L. Kadžiulio (LŽMTI) ir V. Čaikausko (LŽŪA) vadovuose socialinėse mokslininkų grupėse. Nemaži ž. ū. m. kandidatų (daktarų) būreliai subrendo žinomų LŽŪA profesorių socialinėse mokslininkų grupėse: 13 – V. Ruokio (dirvožemio mokslas), 12 – J. Bulavo (selekcija ir sėklininkystė) ir 10 – K. Bėčiaus (augalininkystė). Profesorių M. Strukčinsko (LŽMTI ir Lietuvos MA BI) ir A. Skirkevičiaus (Lietuvos MA ZPI ir EI) vadovaujamos socialinėse mokslininkų grupėse išsaugo po devynis fitopatologijos ir bitininkystės ž. ū. m. kandidatus (daktarus) bei biomedicinos mokslų daktarus. Penki LŽŪA socialinių grupių vadovai (profesorai V. Venskutonis, P. Svetika, A. Petkevičius, J. Ciparis ir doc. V. Danilevičius) ir trys LŽMTI; LŽI vadovai (profesorai A. Sliesaravičius, M. Arlauskas ir dr. J. Adomavičiūtė) išugdė po aštuonis ž. ū. m. kandidatus (daktarus). LŽMTI profesorai J. Tonkūnas ir V. Vasiliauskienė vadovavo žolininkystės ir agrochemijos socialinėms mokslininkų grupėms ir išugdė po septynis mokslų daktarus, dr. K. Plesevičius – šešis. Po penkis disertantus turėjo LŽŪA profesorai K. Brundza, A. Šiuliauskas ir doc. J. Kučinskas, LŽMTI prof. A. Švedas ir dr. A. Zalyš-Zalanskas, taip pat dr. V. Knašys, LSDI prof. V. Stanys.

11 mokslų daktarų (habilituotų daktarų), arba 34,3 proc. turėtų disertantų, išaugo J. Kriščiūno socialinėje mokslininkų grupėje; jie išugdė 80 mokslų kandidatų (daktarų). Keturi mokslų daktarai (habilituoti daktarai) išaugo A. Stancevičiaus socialinėje mokslininkų grupėje; mūsų tyrimų laikotarpiu jie išugdė du mokslų daktarus. Po tris mokslų daktarus (habilituotus daktarus) subrendo J. Lazausko ir P. Vasinausko socialinėse mokslininkų grupėse; mūsų tyrimų laikotarpiu J. Lazausko išugdyti mokslų daktarai (habilituoti daktarai) parengė du mokslų kandidatus (daktarus) ir du mokslų daktarus, o P. Vasinausko išugdyti habilituoti daktarai parengė 11 mokslų daktarų.

Apibendrinimas duomenų, surinktų apie 1946–2003 m. Lietuvos mokslo ir studijų institucijose susibūrusias ir veikusias agronomijos studijų krypties socialines mokslininkų grupes, leidžia teigti, kad agronomijos profesorių J. Kriščiūno, P. Vasinausko, A. Stancevičiaus ir J. Lazausko socialinės mokslininkų grupės atitinka mokslometrijos reikalavimus, kad būtų galima įvardyti jas mokslinėmis mokyklomis. Kad būtų priimtas galutinis sprendimas, dar reikia šių grupių pasiektus mokslinių tyrimų rezultatus įvertinti pagal poveikį Lietuvos žemės ūkio ir visuomenės raidai jų laikmečiu ir ateityje.

Gerbiamus skaitytojus prašome atsiliepimus, taisymus, patikslinimus, papildymus ir siūlymus siųsti tiesiogiai straipsnio autoriui elektroninio pašto adresu algirdas.motuzas@asu.lt

Gauta 2017 08 11
Priimta 2017 10 23

LITERATŪRA

1. Malints N. 1980. Model' razvitiya teoreticheskikh grupp v sotsiologii. Iz: *Naychnaya deyatel'nost': struktura i instituty*. Moskva: Nauka. S. 257–282.
2. Motuzas A. J. 2016. Agronomijos mokslinių mokyklų Lietuvoje identifikavimas. 1. Pirmosios disertacijos. *Žemės ūkio mokslai*. T. 23. Nr. 4.
3. Motuzas A. J. 2017. Agronomijos mokslinių mokyklų Lietuvoje identifikavimas. 2. Disertantai,

kurių vadovas buvo iš kitos Sovietų Sąjungos respublikos. *Žemės ūkio mokslai*. T. 24. Nr. 1.

4. Motuzas A. J. 2017. Agronomijos mokslinių mokyklų Lietuvoje identifikavimas. 3. Disertantų vadovai ir jų suburtos socialinės mokslininkų grupės. *Žemės ūkio mokslai*. T. 24. Nr. 2.
5. Railienė B. 2002. Lietuvos chemikų mokslinės mokyklos. Iš: *Lietuvos mokslinės mokyklos (1945–1990)*. Sudaryt. O. Voverienė. Vilnius: VU. P. 62–119.
6. Voverienė O. 2013. *Mokslotyra*: monografija. 359 p.

Algirdas Juozas Motuzas

IDENTIFICATION OF AGRONOMY SCIENCE SCHOOLS IN LITHUANIA. 4. SOCIAL GROUPS OF RESEARCHERS IN 1946–2003

Summary

The article analyses 65 social groups of agronomy researchers that were active in Lithuania in 1946–2003. The biggest groups were organized in the Lithuanian Academy of Agriculture by research advisers, professors: B. Baginskas – 34, J. Kriščiūnas – 32, A. Stancevičius – 24, V. Čaikauskas – 16, V. Ruokis – 13, J. Bulavas – 12, K. Bėčius – 10 members; in the Lithuanian Research Institute of Agriculture by advisers, professors: J. Monstvilaitė – 27, A. Tindžiulis – 19, J. Lazauskas – 17, L. Kadžiulis – 16, P. Vasinauskas – 15 members and others. 11 habilitated doctors were trained in the social group of professor J. Kriščiūnas, 4 in the social group of professor A. Stancevičius, and 3 in two social groups of professors J. Lazauskas and P. Vasinauskas. Data of science metrics confirm the statement that the social groups of agronomy researchers advised by professors J. Kriščiūnas, P. Vasinauskas, A. Stancevičius and J. Lazauskas can be declared as agronomy science schools in Lithuania.

Priedas, II dalis (pradžia *Žemės ūkio mokslai*. 2017. Nr. 2). **Habilitacijos darbas ir pirmojo laipsnio disertacija, parengta su vadovu mokslininkų socialinėje grupėje ar individualiai ir apginta 1946–2003 m.** (užrašų „habilitacija“ nurodyta apginta mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertacija; antrame stulpelyje pajuodintos pavardės asmenų, vėliau apgynusių mokslų daktaro (habilituoto daktaro) disertaciją)

Addition, 2nd part (1st part in Agricultural Sciences 2017 No. 2). Habilitation and the first degree thesis prepared with an adviser in a social group of researchers or individually and defended in 1946–2003

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and members of a social group of researchers or an individual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
Prof. A. Sliesaravičius, biol. m. kand., 1970; biomed. m. habil. dr., 1993	Habilitacija	LŽI, 1993	Genetiniai metodai varpinių žolių selekciijoje
Su V. Turkovu, ž. ū. m. kand. (Rusija)	G. Stanienė	LŽMTI, 1986	Сравнительная кариотипическая характеристика видов родов <i>Lolium</i> L., <i>Festuca</i> L. и их гибридов
	I. Pašakinskienė	LŽI, 1993	<i>In vitro</i> metodų panaudojimas svidrės x eraičino hibridų fertimumui atstatyti
	S. Kuusienė	LŽI, 1993	Tikrojo eraičino regenerantų gavimas somatinių audinių bei generatyvinių ląstelių kultūroje ir jų genetinis selekcinis įvertinimas
	B. Basiulienė	LŽI, 1993	Dobilų pradinės selekcinės medžiagos sukūrimas poliploidijos ir tarprūšinės hibridizacijos metodais
	N. Kviklienė	LŽŪU, 1997	Papildomas bulvių tręšimas pro lapus
	R. Vilimienė	LŽŪU, 2001	Ekologinių veislių, genotipo ir inokuliacijos poveikis <i>Rhizobium lupini</i> poveikis <i>Lupinus luteus</i> L., <i>Lupinus angustifolius</i> L. morfogenezei ir produktyvumui
	N. Burbulis	LŽŪU, 2001	Rapsų dihaploidų sukūrimas ir jų įvertinimas
	A. Ramaškevičienė	LŽŪU, 2003	Sunkiųjų metalų jonų ir judraus aliuminio toksiškumas vasariniams miežiams
V. Mašauskas, ž. ū. m. kand., 1973	G. Šidlauskas	LŽMTI, 1987	Возможности продления сроков внесения простых РК удобрений и нитрофоски под сельскохозяйственные культуры в условиях Среднелитовской низменности
Prof. J. Petrulis, ž. ū. m. kand., 1966; dr., 1987	Habilitacija	LŽŪA, 1987	Применение ретардантов при интенсивном возделывании зерновых культур (на примере Литовской ССР)

Priedas (Tęsinys)

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and mem- bers of a social group of researchers or an indi- vidual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
A. Jarumbauskas, ž. ū. m. kand., 1978; dr., 1988	Habilitacija	LŽŪA, 1988	Совершенствование плани- рования и освоения прогрес- сивных технологий в сельско- хозяйственном предприятии в условиях интенсификации производства
I. Kavoliūnaitė, ž. ū. m. kand., 1966; dr., 1990	Habilitacija	LŽI Vokės fil., 1990	Экологические аспекты исследований детоксикации гербицидов в сельском хозяйстве Литвы
	O. Šakalienė	LŽI Vokės fil., 1990	Изменение компонентов агро- фитоценозов ячменя и после- дующих культур под действием глина на супесчаных почвах Юго-Восточной Литвы
	E. Paliulytė	LŽI Vokės fil., 2000	Paprastųjų varpučių (<i>Elytri- gia repens</i> L. Nevski) augimo dinamika ir jų kontrolė įvairiose agrofitocenozėse
Prof. M. Arlauskas, ž. ū. m. kand., 1963; dr., 1990	Habilitacija	LŽI, 1990	Оптимизация вспашки различных по гранулометрическому составу почв в условиях Литвы
	K. Pranaitis	LŽI Vokės fil., 1990	Усовершенствование обработки легких почв под зерновые культуры
	V. Feiza	LŽI Kaltinėnų band. st., 1993	Pagrindinio žemės dirbimo būdų ir intensyvumo tyrimai kalvoto reljefo Vakarų Lietuvos dirvoje
	N. Truchina	LŽI Dūkšto band. st., 1996	Minimalaus žemės dirbimo tyri- mai Rytų Lietuvos kalvoto reljefo dirvožemyje
	A. Velykis	LŽI Joniškėlio band. st., 1996	Gilaus purenimo įtaka negatyvaus suslėgimo pasekmėms pašalinti sunkaus priemolio dirvožemiuose
	A. Šlepetienė	LŽI, 1997	Ilgalaikių agrotechnikos priemo- nių įtaka humuso kiekiui ir jo sudėčiai Lietuvos velėniniuose glė- jiškuose bei velėniniuose karbona- tiniuose priemolio dirvožemiuose
	D. Šateikienė	LŽI, 1998	Sėjomainų specializacijos įtaka ve- lėninio glėjiško lengvo priemolio dirvožemio derlingumui ir augalų derliui

Priedas (Tęsinys)

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and members of a social group of researchers or an individual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
	D. Ožeraitienė	LŽI Vėžaičių fil., 2000	Žemės dirbimo ir kalkinimo poveikis rūgščių automorfinių ir pusiau hidromorfinių dirvožemių fizikinėms ir cheminėms savybėms
	A. Satkus	LŽI Joniškėlio band. st., 2000	Žemės dirbimo įtaka vasarinių miežių sėklos guliavietės susidarymui sunkiame priemolyje
Prof. A. Butkevičienė , ž. ū. m. kand., 1958; dr., 1980	Habilitacija	LŽŪA, 1980	Интенсивное выращивание телят от высокопродуктивных коров на сокращенной норме выпойки молочного жира и белка в условиях Литовской ССР
	L. Žilėnaitė	LŽŪA, 1991	Fitoncidinis ankštinių žolių konservavimas
Doc. A. Lekavičius , biol. m. kand., 1964; dr., 1986. Su V. A. Žemaičiu, ž. ū. m. kand., 1967	A. Basiulis	LŽI, 1991	Особенности роста и развития культурных многолетних злаковых трав на первом и втором году жизни в условиях Литвы
Prof. P. A. Lazauskas , ž. ū. m. kand., 1963; dr., 1981	Habilitacija	LŽŪA, 1981	Количественные закономерности формирования агрофитоценозов и пути повышения продуктивности полевых культур
	R. Zinkevičius	LŽŪA, 1992	Tarpueilių purenimo kultivatoriaus eigos stabilizavimo priemonių ir darbinių dalių agrotechninis-eksploatacinis įvertinimas
	V. Pilipavičius	LŽŪU, 2000	Vasarinių miežių (<i>Hordeum vulgare</i> L.) derliaus kaupimosi ir piktžolių sėklų byrėjimo dinamika
J. Balžekas , ž. ū. m. kand., 1954; dr., 1984	Habilitacija	LŽMTI, 1984	Пути повышения продуктивности пчеловодства при использовании пчел для опыления клевера лугового <i>Trifolium pratense</i> L. в Прибалтике
	D. Virketis	LŽI, 1992	Адаптация пчелиной семьи к отбору цветочной пыльцы и пчелиного маточного молочка
	V. Čeksterytė	LŽI, 1992	Способы консервирования обножки и условия хранения

Priedas (Tęsinys)

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and members of a social group of researchers or an individual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
Su V. Semetkovu, ž. ū. m. kand. (Baltarusija)	J. J. Balžekas	LŽI, 1992	Использование эффекта гетерозиса для повышения продуктивности и опылительной деятельности пчел
A. Grigas , ž. ū. m. kand., 1963; dr., 1992	Habilitacija	LŽI, 1992	Карпологические и карпобиологические исследования растений флоры Литвы
Prof. A. Bujauskas , ž. ū. m. kand., 1969; dr., 1988	Habilitacija	LŽMTI Vokės fil., 1988	Принципы и результаты селекции картофеля на нематодостойчивость и комплекс хозяйственно полезных признаков
	S. Dapkūnienė	LŽI Vokės fil., 1992	Культура оздоровленного меристемного картофеля и ее свойства
Doc. J. Kučinskas , ž. ū. m. kand., 1969	R. Narmontienė	LŽŪA, 1993	NPK trąšų normų ir NK formų įtaka vasarinių rapsų derliui
	J. Pekarskas	LŽŪU, 1997	Mineralinių trąšų įtaka žieminių rapsų sėklų derliui ir jo kokybei
	V. Danilčenko	LŽŪU, 1998	Trąšų formų įtaka skirtingų veislių bulvių gumbų derliui ir jo kokybei
	E. Karbauskienė	LŽŪU, 2000	Sliekų biohumuso savybės ir jo naudojimas daržovių auginimui
	V. Paltanavičius	LŽŪU, 2001	Trąšų mišinių naudojimo žieminių kviečių, vasarinių miežių ir rapsų tręšimui tyrimai
Prof. M. Eidukevičienė , geogr. m. kand., 1980; habil. dr., 1993	Habilitacija	LŽI Vežaičių fil., 1993	Lietuvos rūgščių dirvožemių kalkinimo optimizavimo geocheminis ir geografinis pagrindimas
J. Šurkus , ž. ū. m. kand., 1968; biomed. m. habil. dr., 1995	Habilitacija	LŽI, 1995	Žalingiausi bulvių kenkėjai ir integruotos bulvių apsaugos nuo kenkėjų ir ligų priemonės
	K. Tamošiūnas	LŽI, 1993	Žalingiausi pašarinių pupų kenkėjai ir apsaugos nuo jų priemonės
	L. Duchovskienė	LSDI, 2003	Svogūninių daržovių kenkėjai ir apsaugos priemonės nuo jų
Prof. V. Vasiliauskienė , ž. ū. m. kand., 1974; dr., 1987	Habilitacija	LŽMTI Vokės fil., 1987	Kultūrinių ganyklų mineraliniuose dirvožemiuose skirtingų žolynų mineralinio maitinimo intensyvaus naudojimo sistemoje mokslinis pagrindimas
Su V. Mašausku, ž. ū. m. kand., 1973	I. Krištaponytė	LŽI Joniškėlio band. st., 1993	Tręšimo sistemų palyginimas velėniniame glėjiškame sunkaus priemolio dirvožemyje

Priedas (Tęsinys)

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and members of a social group of researchers or an individual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
Su prof. R. Šleiniu, ž. ū. m. kand., 1966; dr., 1986	M. Petrovas	LŽI Vokės fil., 1993	Dirvodaros procesų ir daugiamečių žolių derliaus kitimas priklausomai nuo kultūrtechninės bei biologinės rekultivacijos iškasto žvyro karjere
	R. Bačėnas	LŽI Vokės fil., 1995	Aukštųjų varpinių žolių ir jų mišinių su dobilais auginimo galimybės velėniniame jauriniame priesmėlio dirvožemyje
	J. Rimšelis	LŽI Vokės fil., 1996	Sunkiųjų metalų kiekis ir aktyvumas įvairiai sukultūrintame velėniniame jauriniame priesmėlio dirvožemyje
	D. Janušauskaitė	LŽI, 1997	Azoto trąšų normų ir jų paskirstymo įtaka žieminių kviečių „Širvinta 1“ derliui, jo formavimuisi ir grūdų kokybei
	V. Paukštė	LŽI Dūkšto band. st., 1997	Liucerninių ganyklų įrengimas ir naudojimas velėniniame jauriniame Rytų Lietuvos kalvoto reljefo dirvožemyje
	R. Karitonas	LSDI, 1999	Azoto trąšų ir mineralinio azoto dirvožemyje įtaka brokolių bei žiedinių kopūstų derliui ir jo kokybei
E. Armolaitis, ž. ū. m. kand., 1961; biomed. m. habil. dr., 1993	Habilitacija	LSDI, 1993	Obelių ir slyvų (su sėkliniais poskiepiais) auginimo būdų tyrimai
B. Jankauskas, ž. ū. m. kand., 1973; biomed. m. habil. dr., 1994	Habilitacija	LŽI Kaltinėnų band. st., 1994	Dirvožemių erozija ir priešerozinės agropriemonės
Prof. J. O. Kažemėkas, ž. ū. m. kand., 1967; biomed. m. habil. dr., 1994	Habilitacija	LŽŪA, 1994	Kai kurių kryžmažiedžių pašarinių augalų auginimas ir jų veislių tyrimai
Doc. A. Žemaitis, ž. ū. m. kand., 1966	I. Pranckietienė	LŽŪU, 1996	Karbamido–amonio salietros tirpalo ir jo derinių su mikroelementais (boru, molibdenu) ir retardantu CCC įtaka žemės ūkio augalų derliui keturlaukėje sėjomainoje
Prof. Z. Dabkevičius, ž. ū. m. kand., 1985; biomed. m. habil. dr., 1995	Habilitacija	LŽI, 1995	Varpinių augalų svarbiausios grybinės ligos, jų plitimo dėsninčiai ir apsaugos priemonės
	J. Semaška	LŽI, 1996	Vasarinių miežių svarbiausios grybinės ligos, jų vystymosi ypatumai, žalingumas ir apsaugos priemonės

Priedas (Tęsinys)

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and mem- bers of a social group of researchers or an indi- vidual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
	R. Semaškienė	LŽI, 2000	Varpinių javų apsaugai naudojamų fungicidų mažinimo galimybės
	Z. Brazienė	LŽI Rumokų band. st., 2002	Azoto trąšų ir augalų apsaugos priemonių reikšmė įvairios paskirties vasariniams miežiams
	D. Janušauskaitė	LŽI Vėžaičių fil., 2003	Kvietrugių (<i>× Tritico-secale</i> Wittm.) grybinių ligų paplitimo ypatumai Vakarų Lietuvoje ir žalos mažinimo tyrimai
Prof. V. Petraitis, ž. ū. m. kand., 1971; biomed. m. habil. dr., 1994	Habilitacija	LŽI, 1994	Miežių agrotechnikos teorija ir praktika Vidurio Lietuvos priemoliuose
	O. Adžgauskienė	LŽI, 1996	Piktžolių žalingumo riba ir konkurencijos kritinis periodas kukurūzuose, esant skirtingai agrotechnikai
	R. Petrauskas	LŽI Joniškėlio band. st., 1999	Sėjomainų su didėjančiu javų plotu ir kintančia jų struktūra agronominis įvertinimas sunkios granulometrinės sudėties dirvožemiuose
	R. Montvilas	LŽI, 1999	Beerukinių žieminių rapsų (<i>Brassica napus</i> L.) vystymosi ir produktyvumo tyrimai lengvuose priemoliuose
Prof. A. B. Rašinskienė, biol. m. kand., 1975; biomed. m. habil. dr., 1994	Habilitacija	LSDI, 1994	Žalingiausios grybinės obelų ir braškių ligos bei integruotos apsaugos priemonės
	L. Raudonis	LSDI, 1997	Žalinga vabzdžių fauna obelų sodo agrocenoze ir priemonės jos žalingumui sumažinti
	E. Survilienė	LSDI, 1998	Šiltnamio agurkų, brokolių ir žiedinių kopūstų daigų rizosferos mikromicetų bioekologiniai ypatumai ir priemonės jų žalai sumažinti
	A. Valiuškaitė	LSDI, 1999	<i>Coccomyces hiemalis</i> Higg. biologinės ypatybės ir priemonės, slopinančios vyšnių kokomikozės plitimą
	A. Šidlauskienė	LSDI, 2003	<i>Alternaria ness</i> genties grybai – daržovių ligų sukėlėjai

Priedas (Tęsinys)

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and members of a social group of researchers or an individual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
Prof. S. Čiuberkis , ž. ū. m. kand., 1972; dr., 1993	Habilitacija	LŽI Vėžaičių fil., 1993	Разработка и обоснование приемов снижения засоренности полей в Западной части Литвы
	D. Jovaiša	LŽI Vėžaičių fil., 1997	Linų auginimo pertraukos sėjomainoje mokslinis pagrindimas
V. Petraitiene , ž. ū. m. kand., 1974; biomed. m. habil. dr., 1997	Habilitacija	LŽI, 1997	Lauko sėjomainos augalų derliaus ir kokybės priklausomumas nuo mineralinių trąšų normų, santykių bei judriųjų maisto medžiagų kiekio velėniniame glėjiškame lengvo priemolio dirvožemyje
Prof. D. M. Brazauskienė , chem. m. kand., 1966	V. Jundulienė	LŽŪU, 1998	Tręšimo būdų ir azoto trąšų normų įtaka kopūstų derliui ir kokybei
S. Švirinas , ž. ū. m. kand., 1968	J. Lanauskas	LSDI, 1998	Obelų sodo veisimo tyrimai buvusio sodo vietoje
N. P. Daugėlienė , ž. ū. m. kand., 1973; biomed. m. habil. dr., 1995	Habilitacija	LŽI Vėžaičių fil., 1994	Daugiamečių žolių mišinių parinkimas ganykloms, jų tręšimas ir naudojimas Vakarų Lietuvos velėniniame jauriniame priemolio dirvožemyje
	D. Zableckienė	LŽI, 1998	Gydomųjų žolynų parinkimas ir jų pagerinimas kalvoto reljefo velėniniame jauriniame priemolio dirvožemyje
	R. Skuodienė	LŽI Vėžaičių fil., 1999	Ankštinių ir varpinių žolynų bei jų naudojimo būdų tyrimai velėniniame jauriniame lengvo priemolio dirvožemyje
	R. Repšienė	LŽI Vėžaičių fil., 1999	Lokalinis ir pakrikas miežių tręšimas rūgščiam pakalkintame priemolio dirvožemyje
Prof. V. Stanys , ž. ū. m. kand., 1984; biomed. m. habil. dr., 1996	Habilitacija	LSDI, 1996	<i>In vitro</i> kultūra augalų selekcijoje. Kintamumas ir stabilumas
	D. Kviklys	LSDI, 1998	Svarainio kiekybiniai požymiai ir jų paveldėjimo tyrimai
	A. Sasnauskas	LSDI, 1998	Juodųjų serbentų atsparumo grybinėms ligoms (tamsiajai miltligei, šviesmargei) bei serbentinei erkutei kombinacinė galia ir genetinė kontrolė
	V. Pranckietis	LŽŪU, 1998	Braškių paankstinto derėjimo įtaka uogų derliui ir kokybei

Priedas (Tęsinys)

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and members of a social group of researchers or an individual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
	R. Rugienius	LSDI, 1998	Braškių atsparumo šalčiui tyrimai <i>in vitro</i>
	D. Gelvonauskienė	LSDI, 2003	Obelių atsparumo rauplėms embrioniniame vystymosi periode tyrimas <i>in vitro</i>
Prof. P. Duchovskis , ž. ū. m. kand., 1983; dr., 1995	Habilitacija	LSDI, 1995	Indukcija kwitnienia wybranych roślin pastewnych (traw i koniczyny białej)
	E. Dambrauskienė	LSDI, 1998	Įvairaus ankstyvumo porų veislių auginimo galimybės Lietuvoje
	A. Brazaitytė	LSDI, 1998	Pomidorų produktyvumo elementų ir aplinkos veiksnių monitoringas šiltnamiuose
	J. B. Šikšnianienė	LSDI, 2002	<i>Eucoreosma</i> sekcijos serbentų peroksidazės ir polifenoloksidazės tyrimai skirtinguose ontogenezės tarpsniuose
	A. Čižauskas	LSDI, 2003	Valgomųjų svogūnų (<i>Allium cepa</i> L.) auginimo iš sėklų technologijos elementų tyrimai
Prof. A. J. Motuzas , ž. ū. m. kand., 1971; biomed. m. habil. dr., 2000	Habilitacija	LŽŪU, 2000	Lietuvos dirbamų dirvožemių užterštumo mineraliniais junginiais ekologinis įvertinimas dirvotyros ir agrochemijos raidos kontekste
	R. Vaisvalavičius	LŽŪU, 1998	Dirvožemių ir jų smulkiadispersės frakcijos tyrimai bei ekologinis vertinimas
Doc. V. Venskutonis , ž. ū. m. kand., 1986	M. Sakalauskas	LŽŪU, 1999	Karboksirūgščių darinių įtaka bulvių auginimui, derliui ir kokybei
Prof. G. Staugaitis , ž. ū. m. kand., 1980; biomed. m. habil. dr., 1999	Habilitacija	LSDI, 1999	Lauko ir šiltnamių daržovių tręšimo azoto trąšomis optimizavimas
Prof. J. V. Straigis , ž. ū. m. kand., 1967; dr., 1987	Habilitacija	LŽŪA, 1987	Интенсификация использования медоносных ресурсов (на примере Литовской ССР)
	A. Amšiejus	LŽŪU, 1999	Avilio antros viršutinės lakos ir korių pralandų įtaka bičių (<i>Apis mellifera</i> L.) žiemojimui Lietuvoje
J. Jundulas , ž. ū. m. kand., 1975	S. Čeponienė	LŽI Vokės fil., 1999	Pradinės medžiagos bulvių veislėms kūrimas ir selekcinis įvertinimas

Priedas (Tęsinys)

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and members of a social group of researchers or an individual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
V. Dovydaitis, ž. ū. m. kand., 1959; biomed. m. habil. dr., 1993	Habilitacija	LŽI, 1993	Baltymingi pašariniai augalai
	A. Auškálnis	LŽI, 2000	Pusiau belapių žirnių vystymosi ir produktyvumo tyrimai lengvame priemolyje
L. Tripolskaja, ž. ū. m. kand., 1985; biomed. m. habil. dr., 1994	Habilitacija	LŽI Vokės fil., 1994	Organinių ir mineralinių trąšų naudojimo pašarų sėjomainoje velėniniame jauriniame priesmėlio dirvožemyje mokslinis pagrindimas
	S. Marcinkonis	LŽI Vokės fil., 2000	Kalkinimo poveikis velėniniams jauriniams skirtingo rūgštumo priesmėlio dirvožemiams Rytų Lietuvoje
Doc. S. G. Sirtautaitė, ž. ū. m. kand., 1966	E. Trečiokaitė	LŽŪU, 2000	Bulvių stiebagumbių kokybės rodiklių priklausomumas nuo agroekologinių sąlygų ir veislės ypatybių
A. Nedzinskas, ž. ū. m. kand., 1972; biomed. m. habil. dr., 1995	Habilitacija	LŽI Vokės fil., 1994	Tarpinių augalų auginimo velėniniame jauriniame lengvame dirvožemyje mokslinis pagrindimas
	V. Žekaitė	LŽI Vokės fil., 2000	Baltųjų garstyčių (<i>Sinapsis alba</i> L.) vystymosi ir produktyvumo tyrimai priesmėliuose
S. Maikštėnienė, ž. ū. m. kand., 1982	A. Arlauskienė	LŽI Joniškėlio band. st., 2000	Ankštinių priešėlių žieminiam kviečiams biologinė vertė ir poveikis velėninio karbonatinio sunkaus priemolio dirvožemio savybėms
	V. Rudokas	LŽI Joniškėlio band. st., 2003	Sideracinių augalų vieta sėjomainose su bulvėmis, jų įtaka glėjiškų išplautžemių našumui ir agrofitor-cenozių produktyvumui
Prof. I. Pašakinskienė, ž. ū. m. kand., 1993; biolog. m. habil. dr., 2000	Habilitacija	LŽI, 2000	Svidrių (<i>Lolium</i> L.) ir eraičinų (<i>Festuca</i> L.) genomų sintezė, rekonstrukcija ir analizė
Doc. Č. Bobinas, ž. ū. m. kand., 1980	Z. Duchovskienė	LSDI, 2000	Gūžinių, ropinių kopūstų ir raudonųjų burokėlių žydėjimo iniciacija bei generatyvinė raida
Prof. Z. Vaišvila, ž. ū. m. kand., 1970; biomed. m. habil. dr., 1996	Habilitacija	RAL, 1996	Dirvožemio mineralinio azoto, judriųjų fosforo ir kalio vaidmuo žemės ūkio augalų mityboje

Priedas (Tęsinys)

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and members of a social group of researchers or an individual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
	J. Arbačiauskas	LŽI ATC, 2001	Žemės ūkio augalų derliaus ir trąšų veiksmingumo priklausomumas nuo agrocheminių savybių moreniniuose ir limnoglacialiniuose dirvožemiuose
O. Gaučienė , ž. ū. m. kand., 1975	R. Karklelienė	LSDI, 2001	Morkų (<i>Daucus carota</i> L.) kombinacinės galios ir kiekybinių požymių paveldėjimo įvertinimas
Doc. V. Liakas , biomed. m. dr., 1997	V. Rauckis	LŽŪU, 2001	Žieminių kviečių pasėlių ir derliaus struktūros formavimo ypatumai
Prof. V. M. Rutkoviienė , chem. m. kand., 1980	D. Baltramaitytė	LŽŪU, 2001	Ekologinės, tausojančiosios ir intensyviosios žemdirbystės sistemų ir augalininkystės produktų kokybinis vertinimas glėžiškame karbonatingajame išplautžemyje
Prof. A. Svirskis , ž. ū. m. kand., 1972; biomed. m. habil. dr., 1995	Habilitacija	LŽI, 1995	Svarbiausių daugiamečių ankštinių žolių rūšių derlingumo didinimas selekcija
	J. Sendžikaitė	BI, 2002	Pievyt fitocenozė struktūra, produktyvumas ir raida Rytų Lietuvos kalvotame agrariniame kraštovaizdyje
N. Ūselis , ž. ū. m. kand., 1990	L. Buskienė	LSDI, 2002	Aviečių veislių įvertinimas ir svarbiausieji agrotechnikos elementai auginant uogas vasaros bei rudens derliui
Doc. A. F. Žiogas , ž. ū. m. kand., 1977	S. Kazlauskaitė	LŽŪU, 2002	Nematodų ekologija ir taksonominis priklausomumas varpinių javų agrocenozėse
Prof. G. Šidlauskas , ž. ū. m. kand., 1987; biomed. m. habil. dr., 2002	Habilitacija	LŽI, 2002	Žieminių ir vasarinių rapsų (<i>Brassica napus</i> L.) vystymosi ir derliaus formavimosi ryšiai su aplinkos veiksniais
Prof. A. Lugauskas , biol. m. kand., 1962; dr., 1984	A. Krasauskas	BI, LŽŪU, 2002	Maistinius ir pašarinius grūdus pažeidžiantys mikromicetai ir jų biologiniai ypatumai
Prof. V. Žekonienė , ž. ū. m. kand., 1973; biomed. m. habil. dr., 1994	Habilitacija	LŽI Vokės fil., 1994	Optimalus javų kiekis velėniniuose jauriniuose priesmėlio dirvožemiuose
	A. Raškauskienė	LŽŪU, 2003	Segetinės floros ir makrofaunos (<i>Lumbricidae</i>) tyrimai javų sėjomainose tausojamosios žemdirbystės sistemoje

Priedas (Tęsinys)

Socialinės mokslininkų grupės ar individualaus tyrėjo vadovas <i>Head of a social group of researchers or an adviser of an individual investigator</i>	Mokslininko habilitacija ir socialinės mokslininkų grupės nariai ar individualus tyrėjas <i>Habilitation and mem- bers of a social group of researchers or an indi- vidual investigator</i>	Disertacijos parengimo institucija ir gynimo metai <i>Thesis preparation institution and the year of defence</i>	Disertacijos pavadinimas <i>Thesis title</i>
Prof. R. Velička, biomed. m. dr., 1993; habil. dr., 2003	Habilitacija	LŽŪU, 2003	Rapsai: to paties pavadinimo monografijos pagrindu
Prof. V. Bogužas, biomed. m. dr., 1993	A. Marcinkevičienė	LŽŪU, 2003	Tarpinių pasėlių žaliosios trąšos įtaka miežių agrocenozėms tausojančiojoje ir ekologinėje žemdirbystėse
Prof. V. A. Šlapakauskas, ž. ū. m. kand., 1970	J. Varkulevičienė	LŽŪU, 2003	Švelniosios raktažolės (<i>Primula malacoides</i> Franch.) veislių ir hibridų biologinių savybių analizė